

Lan Khai

Cái hột mận

Hồi 1

Sum vầy mấy lúc tình cờ
Chẳng qua bên gối một giờ mộng xuân.
Giận thiếp thân lại không bằng mộng.
Thôi gần chàng bên Lũng Thành Quan.
Khi mơ những tiếc khi tàn,
Tỉnh trong giấc mộng muôn vàn cũng không!
Nguyễn Thị Diễm

Trong vườn hoa dinh quan Thái sư chí sĩ Phạm Cự Lượng Tướng
công -
khuất sau dải tường đá ong rêu phủ - Không khí lúc nào cũng dịu
dàng và sức
nước hương thơm. . .
Những khóm liễu mo màng, những gốc đào cổ kính, những cụm hải
đường,
tâm xuân, thược dược in bóng dưới gương hồ.
Ngồi trên các đầu cột trụ hoặc đuổi nhau trên các mái lầu cong,

những cặp kỳ
lân, những đôi phượng sứ phản chiếu nắng xuân thành những tia lửa
cầu vòng chói
lọi
Đàn bướm ngũ sắc tung bay...
Con hoàng oanh, chiếc thoi vàng thấp thoáng trong tơ liễu biếc, véo
von ca
khúc xuân tình. Tiếng hót của chim, phản chiếu cái tiếng gọi thiết tha
của một linh
hồn lẽ bạn ấy, khiến nỗi lòng của Bội Ngọc càng náo nùng...
Nàng ngồi dựa bao lan hiên Lãm Thúy và im lặng hằng trống canh, ủ
trong
khóe hạnh cả một nỗi buồn sâu thẳm...
Chợt nghe Oanh kêu, Bội Ngọc thở dài, nhìn lơ đãng cảnh hoa viên
đầy bóng
râm và ánh nắng, đầy hương thơm và muôn tiếng mơ hồ của tịch
mịch.
Bội Ngọc là con gái một của Phạm Thái Sư.
Sinh trưởng Ở một gia đình sang quý vào bậc nhất nhì trong nước.
Bội Ngọc,
từ nhỏ, chỉ biết những nâng niu chiều chuộng, những hương xạ ngọc
ngà với tất cả
sự thỏa thuê do địa vị.
Hơn thế nữa, Bội Ngọc còn có mới nàng cả một áng thanh xuân đầy
ước hẹn
và một nhan sắc tuyệt trần gian.
Phải, ai còn không biết tiếng Bội Ngọc là hoa khôi của thời đại?

Mà, trên gương mặt thiếu nữ, cái nó khiến người ta chú ý nhất tức là
cái màu
da hồng hồng, nõn nà, như màu cẩm thạch.
GÒ má nàng hơi cao, cái cằm nàng hơi lẹm, cặp mắt nàng dịu dàng,
trong lặng
và làn môi thắm luôn luôn như ngậm nét buồn càng khiến cho dung
mạo ấy có một
vẻ trinh tĩnh u nhân
Đối với dự vọng phàm trần, nhan sắc của thiếu nữ có khi băng tuyết,
xa xôi
quá Nhưng, đối với những mắt xanh lục loài trong thế tục, đó lại là
một vẻ đẹp
khó lòng quên, mặc dầu chỉ khi nó thoáng qua giây phút, như cái
bóng mộng
mong manh .
Nàng vận một áo gấm ngắn rộng tay màu hồ thủy, vạt lẫn trong
những nếp
xiêm là riêm rúa, bó chẹn lấy lưng ong bằng một sợi kim tuyến có tua
dài.
Y phục nghệ thường ấy khiến nàng, mỗi khi cử động, chập chờn như
con
bướm lượn trong hoa.
Đối với một người như Bội Ngọc, cuộc đời phải là một bài thơ dệt
bằng những
ước vọng muôn màu.
Vậy mà, trái lại, nàng đã ủ trong khóe mắt cả một nỗi buồn sâu
thẳm? ...

Vậy mà, cùng buổi sớm xuân hôm ấy, nàng âm thầm, ủ rũ trong khi
cả tạo vật
tươi vui
Thỉnh thoảng nàng, khẽ nâng mảnh khăn điều thấm cạn giọt châu
đọng sau
diềm mi mắt. Cử động ấy cho ta được thoáng trông bàn tay nàng, nó
là cả một
công trình mỹ thuật, với những ngón búp măng trắng nõn, với những
móng thon
thon kiểu hạt hạnh, bóng như những mảnh ngọc màu hồng.
Nhưng, vì sao Bội Ngọc buồn?
Là vì, đã sáu tháng nay, cuộc đời êm đẹp của nàng bỗng trở nên một
khúc
tương tư, rồi một bài ly hận.
Đã sáu tháng nay, giữa hôm lễ thọ Phạm Tướng công...
Ngài vốn là đệ nhút công thần của Đại Hành Tiên đế nên, mặc dầu
Ngài đã về
chí sĩ, vua quan trong Triều vẫn một niềm trọng vọng. Hôm lễ thọ
Phạm Thái sư,
bởi thế, các vương hầu khanh tướng đều khắp mặt lại mừng.
Từ quá giờ Ngọ hôm ấy, bao nhiêu ngựa xe vống lọng mà Kinh thành
Hoa Lư
có thể có được đều dồn lại trước Hầu Môn, bao nhiêu trâm hột hoa
bào đều hện
nhau khoe đẹp phô tươi với cỏ hoa trong Tướng phủ, bao nhiêu nhạc
khí cùng
đồng thanh cử khúc sinh ca làm rộn rịp bầu không khí bình nhật êm

đềm như cửa

một nơi tĩnh thất.

Thế rồi, giữa khi ngoài khách đường diễn ra cái cảnh yến diên hoa lệ.

Phạm

thái sư khẽ lẳng vào tư thất và truyền gọi tiểu thư. Ngài âu yếm cầm tay con gái,

dắt nàng lại sau bức rèm hoa đoạn trở một thiếu niên tân khách uy nghi như một vị

thiên thần.

- Tứ tượng Quân chế Chỉ huy sứ Lý Công Uẩn kia sẽ là giai tể của lão !

Câu nói khiến Bội Ngọc thẹn thùng cúi mặt. Nàng thẹn. Nhưng, cũng từ lúc

ấy, tấm lòng xuân thắc mắc vương tơ...

Nàng bắt đầu mất hết sự yên tĩnh của tâm hồn: Gương mặt Lý Công Uẩn luôn

luôn theo dõi nàng như một ám ảnh...

Tình yêu, một khi có đủ thời giờ và sự nhà rồi, thường trở nên một sức mạnh

tàn phá không ngờ.

Mãi ngày, Bội Ngọc ẻo lả đi chẳng khác cây non thiếu ánh sáng, nàng cố vui

mà chẳng thể vui. Các tiêu khiển hàng ngày không những không đem cho cặp môi

phai cái nụ cười vô tư lự của tuổi trẻ mà càng khiến tấm lòng nàng đã héo hon vì

khát vọng càng thêm nung nấu.

Tuy vậy, Bội Ngọc, mãi đến lúc này, chẳng qua bắt đầu ném những
keo kuột

tuy hun đốt mà say sưa ái tình.

Nàng thực đau khổ mới từ hôm đạo sắc chỉ tàn sát những người họ
Lý ban

hành .

Nguyên nhân sự tru lục hải hùng ấy lại chỉ là giấc mơ vô nghĩa lý:

Một đêm kia, vua Ngoạ Triều mộng thấy mình ăn một quả lê mà lạ
thay? Cái

hột bên trong lại là cái hột mận.

Lẽ tất nhiên quan giải mộng được vời vào bệ kiến. Rồi, chẳng rõ thù
riêng hay

cốt làm to chuyện để hót vua, quan lớn đoán ngay rằng cứ theo điềm
gở nọ, ngôi

nhà Lê sẽ mất về họ Lý.

Ngoạ Triều Hoàng đế nổi giận lôi đình và tức khắc gián chỉ tru di
quân bạn

ngịch chẳng kể là oan hay không, bất luận kẻ bị thảm hình Ở địa vị
nào trong xã

hội.

Đạo sắc chỉ viết bằng máu ấy, như một cơn bão, ném tung sự khủng
bố xuống

đầu lê dân đã ngắc ngoải dưới chính sự hung tàn.

Mà, riêng phần chàng, Công Uẩn chắc chắn sẽ phải chi acái số phận
của biết

bao kẻ hàm oan, bởi lẽ chàng cũng thuộc dòng họ Lý.

Bội Ngọc tê mê vì tuyệt vọng. Càng tuyệt vọng, thiếu nữ càng cảm

thấy đời

nàng chẳng thể nào toàn vẹn được một khi Công Uẩn sẽ không còn.

Nàng đã liều

cầu khẩn phụ thân để ngài cố vận động thử xem có cứu được chàng không. Phạm

Thái sư chỉ thờ dài gạt nước mắt: Ngài đã nhiều phen được hiểu rõ tấm lòng sắt đá

của Ngoại Triều Hoàng đế.

Thế là từ hôm ấy, cuộc đời thiếu nữ trở nên một cực hình. Nàng tê mê đau khổ

không bút nào tả xiết: mỗi hơi thở của nàng là một tiếng xé ruột; mỗi giọt nước

mắt của nàng là một giọt máu đào; mỗi tiếng động của tim nàng là cả một tiếng ca

trường hận.

Cảnh vật xung quanh nàng tươi thắm bao nhiêu lòng nàng ủ ê bấy nhiêu;

muôn vật rộn rịp chừng nào, nàng thấy quạnh hiu chừng nấy.

Chiều đến, hể trong nhà vừa đổ ánh đèn, Bội Ngọc đã lui vào phòng khuê và

ních chặt cửa lại. Nàng chẳng kịp trút bỏ áo xiêm, nằm lăn ra trên nệm thúy;

gương mặt vùi dưới mái tóc óng như mây.

Nàng yên lặng rất lâu, tựa hồ đã ngủ kỹ. Nếu, thỉnh thoảng những tiếng thồn

thức chẳng làm cho vai nàng rung động . . .

Bội Ngọc khóc suốt đêm, khóc ngấm ngấm trong tĩnh mịch, khóc mãi

tới khi

sự mệt nhọc về gần sáng khiến nàng thiếp đi.

Lúc này, mộng tưởng của nàng chắc cũng chẳng vui bởi những tiếng thở dài

vẫn luôn luôn thoảng lợt qua mớ tóc thơm mùi xạ...

Bức rèm hoa sịch động: Vân Hương Ở ngoài về.

- Kính bẩm tiểu thư, vẫn chưa ai rõ âm hao gì về Lý tướng quân hết.

Chỉ có

vừa rồi, lính phòng thành vác lao đi rao khắp phố rằng: đúng Ngọ hôm nay, đức

Hoàng đế sẽ ngự thuyền ra xem trầm hà bọn tội phạm.

Bội Ngọc đứng phất dậy; sắc mặt nàng tái đi.

- Trầm hà?

- Bẩm vâng. Các tội nhân hiện đã phải đóng cũi?

Bội Ngọc rên ai oán:

- Trầm hà ? . . . Trời đất ơi ? . . .

Nàng ngã ngồi xuống kỷ bạch đàn ngây ra như người mất vía.

Ngoài vườn hoa, con oanh vàng vẫn véo von ca nốt khúc xuân tình.

Bỗng, một ý định làm cho Bội Ngọc như pho tượng vô hồn, hoạt động hẳn

lên. Sắc mặt nàng đỏ bừng; hai mắt nàng sáng quắc.

- Vân Hương, giờ nào rồi?

- Bẩm giờ ty.

Thiếu nữ khẽ nói bằng một giọng mê sáng:

- Giờ ty rồi ? Chỉ còn một giờ nữa. . . Vân Hương, ta muốn thấy chàng một lần

nữa, trước giờ ly biệt cuối cùng.

A hoàn gần gũi nhìn thiếu nữ? Sự táo bạo của nàng thực phi thường. Nó toan lựa nhờ can gián vì, ngoài những nguy hiểm mà sự liều lĩnh của Bội Ngọc có thêm đem lại cho nàng được, nó e nàng không giữ nổi yên tĩnh trước cảnh tượng thương tâm.

- Ta bảo mày có nghe tiếng không mà đứng ỳ ra đấy?
Giọng gắt gỏng của Bội Ngọc khiến Vân Hương sợ hãi. Phục tùng, nó quỳ xuống và khẽ xâu hài phượng vũ vào chân nàng, hai bàn chân nhỏ nhắn; gót thấm như son.

Nó sửa lại cho Bội Ngọc những nếp áo xiêm nhẵn; xoa lên hai gò má nàng một lớp bụi phấn hồng; vấn lại búi tóc mây lỏng lẻo...

Xong ngần ấy việc, Vân Hương vội chạy đi tìm bọn gia nhân để báo cho chúng biết cái ý định hải hùng của Bội Ngọc.

Dinh Phạm Thái sư Ở kề bên tả ngạn sông Nho Quan nên, chỉ một lát sau, Bội Ngọc đã từ trong rặng cỏ từng bước xuống chiếc thuyền hoa chực sẵn dưới mấy bậc đá xanh rêu. . .

Cái hột mận

Hồi 2

Đất bằng bồng rập chông gai. . .
ôn như Hầu

Tin báo về cuộc trầm hà những người họ Lý như một tiếng sét, nổ tung giữa bầu trời yên lặng của Kinh thành.
Trăm họ bàng hoàng náo loạn. Sau cùng, bị cuồng lôi bởi tính cách phi thường của cuộc tàn sát không tiền khoáng hậu. Dân gian ùa nhau đi xem, nhân tiện để được thấy rõ mặt ông vua, mà ai nấy khiếp hơn tất cả các ôn hoàng dịch lệ.
Phố xá trong thành mỗi lúc một thưa vắng trong khi các đường chạy thẳng ra bên sông trở nên những thác người cuồn cuộn chảy... Lẫn trong đám thường dân đổ bộ, ngựa xe các nhà quyền quý nối nhau như những vật nổi lập lờ...
Một sự náo nhiệt, không thể tả, cũng lúc ấy, diễn ra trên mặt sông Nho Quan:
nghìn vạn chiếc thuyền đủ các hạng và các kiểu - từ những nan tre mỏng mảnh đến những chiến hạm hình thủy quái và những hoa thuyền rực rỡ - chen chúc nhau, khiến cho dòng nước, bị khuấy lộn, bị vỡ nát, sủi bọt trắng ngầu...
Bọn lái thuyền vừa giữ díp cho đàn em bơi vừa hét chỗ sang thuyền bên cạnh để cướp đường. Mỗi lần xảy ra sự đụng chạm tất nhiên không tránh được thì từng mớ bơi chèo lại dựng lên tua tủa, đập nhau chí chát và, đồng thời, những câu văng tục, những lời chửi rửa nổi ồn ào như vỡ chợ. . .
Tuy vậy, chẳng ai thèm muốn để ý đến việc lôi thôi có tính cách bình dân ấy.
Đoàn thuyền vẫn cái xuôi cái ngược, tung tăng trên muôn lớp sóng lập lờ như dòng bạc chảy.

Ngồi trong khoang, giữa đám đệm nhung lam thêu chỉ bạc. Bội Ngọc hồi hộp nhìn qua bức rèm the . . .
Phong cảnh dọc hai ven sông là một cái khung rất thích hợp với sự huyền ảo
trăm màu trên sóng nước; phủ đệ các công khanh, cửa nhà cửa hàng phố kế tiếp
nhau, ẩn hiện trong bóng mai, hạnh, liễu, tùng. Nhỏ cao hơn hết là những nóc điện
đài nội phủ, nặng trĩu rồng leo. Lầu Ngọ Môn, uy nghi và hùng tráng, sừng sững
dưới bóng lá cờ đại sắc vàng. Tự đấy, chiêm trống điểm giờ thỉnh thoảng khua
vang, gieo xuống tâm hồn quần chúng một cảm giác hãi hùng vô vắn. . . Tít tắp
đằng chân mây, dải núi xa in nét thiên thành trên nền vàng nhạt. Nhưng Bội Ngọc, lúc ấy thờ ơ với cảnh vì tâm hồn nàng còn bận với ước vọng
điên rồ: được thấy Công Uẩn là được thấy chàng thoát nạn...
Ngang truyền thủy thủ tiến sát đến bên rặng thuyền chiến đóng ngang sông,
nơi mà Đức vua sẽ ngự xem các tội phạm phải chìm nước. Nhờ có hiệu lệnh trong
Tướng Phủ. Ý muốn của Bội Ngọc không đến nỗi bị ngăn cản; nàng sẽ được thấy
rõ tận bi kịch sắp diễn ra để thỏa sự giận hờn quái gở của bạo chúa.
- Vô lý thực ? Đem sự tang tóc của bao nhiêu nhà, đem sinh mệnh của bao
nhiều người đổi lấy chút thỏa lòng của một kẻ hung ác...
Bỗng, nàng bỏ dở ý nghĩ tiếng trống long phụng, vắng lại từ phía thượng lưu
sông, khiến Bội Ngọc xúc động, lắng tai nghe...
Bách tính xỉ xào:
- Đ ạo Ngự ? . . . Đ ạo ngự đã tới ? . . .
Chẳng ai bảo ai, tự nhiên các thuyền bè giạt cả vào hai bên lợi nước, sự huyền
ảo vụt tan đi. Một cảm giác hồi hộp rơi nặng xuống đầu quần chúng. Vân Hương run tay cuốn rèm. . .
Bội Ngọc, vương hân mình ra ngoài bao lan thuyền, ngóng đợi...
Trống chiêm gần mãi lại rồi cờ quạt hiện ra nhuộm đỏ khúc sông

xanh.

Một cái rúng mình chạy lướt trên ức vạm linh hồn hoảng sợ.

Một mớ tiếng ầm ầm, để gào sự oán cừu hơn là để tỏ lòng kính mộ, làm rung

rinh b ầu không khí xuân tươi . . .

Đạo ngự đã rất gần; ai nấy đã nhìn rõ:

MỞ đầu là những cờ bát quái, cờ ngũ hành, cờ tuyết mao, cờ long hổ, phát

phối như đàn bướm.

Thứ nhìn là các trống nhớn, trống con, bát bửu, lộ bộ, nom chóa lòa, nghe rần

rộ, làm rạo rục cả tâm hồn.

Một đại đội Ngự lâm quân, dàn trên mấy hàng thuyền chữ nhất, sẵn sàng đối

phó với mọi sự bất thường.

Tiếp theo đám này là các tù phạm đàn ông, đàn bà, cụ già, con trẻ, quan cả,

dân hèn lẫn lộn. Những trai tráng khỏe mạnh đều nhất loạt bị đóng cũi; đàn bà

phải xoắn tóc lại với nhau như từng mớ củ cải một; trẻ con thì bị buộc từng xâu

như xâu éch. Hết thấy đều trần truồng. Những vết roi đâm, những lần roi quất,

những dây chảo bằng nửa tươi lẫn vào da thịt làm cho thân thể họ rách nát và

rướm máu. Tuy đau khổ, tuy đói khát, tuy đã mệt nhoài, tuy đã mất hết hy vọng,

bọn người oan uổng đó vẫn đập, vẫn giã, vẫn khóc than, chửi rủa và lạy van.

Bọn đạo phủ, sợ náo động tới đấng Chí Tôn, cầm giáo xiên vào ngực hoặc

cầm mã tấu chặt đứt cuống họng tội nhân mà sự ồn ào vẫn không dẹp được. HỌ

đông lắm, có tới nghìn người và trẩy mãi, trẩy mãi như một lũ oan hồn trong mê

sảng...

Trên bờ, bách tính hãi hùng nhắm mắt. CÓ người ôm riết lấy mẹ, cha, chồng,

vợ hoặc bạn bè. CÓ người ngửa mặt trông trời. CÓ người ôm đầu khóc nức nở.

Cũng có người ngất đi.
Đoàn tội nhân kéo hết thì tới bọn Ngự nhạc mặc những quần áo sặc
sỡ và cầm
những nhạc khí lạ lùng. HỌ được lệnh cử những bài võ trang lưng
lấy để át mớ
khóc than, là vì, ngay sau lưng họ con rồng gỗ thiếp vàng đương lừ
lừ vượt sóng,
theo nhịp điệu của tám chục chiếc bơi chèo...
Ngoạ Triều Hoàng đế ngự giữa lầu bằng che dưới bóng tàn thêu rực
rỡ. Gần
bên tả hữu ngự toạ, sáu tên cung nữ cũng trẻ đẹp như nhau và cùng
số sàng trong
những nếp áo xiêm mỏng tựa cánh chuồn đang khẽ rung văng theo
điệu múa
những chiếc lư trầm nhả khói hoặc khẽ nhịp nhàng phe phẩy những
chiếc quạt
thiên nga.
Hoàng đế ngã mình trên chiếc ghế dài lưng dốc mà bốn chân tức là
bốn con kỳ
lân phủ phục vờn nhau. Ngài ngự thường phục bằng vóc da đồng;
chân đi vện hài
như cánh trả
Da mặt Ngài mai mái như chẳng bao giờ nhuộm đỏ bởi màu phàm
trần cũng
như thần sắc Ngài không từng đổi thay với những xúc cảm đê hèn
thường tục.
Trong hia quãng thăm, cặp mắt lim dim tựa hồ chỉ trông thấy cái vô
cùng.
Sự no nề vẻ khoái lạc, sự buồn nản của một ý muốn luôn luôn được
thỏa mãn,
sự cô độc thánh thần giữa nhân lại, sự nhàm ngấy các vinh quang,
từng ấy thứ đã
rắn gương mặt vua Ngoạ Triều lại, như một pho tượng bằng sành.
Cánh tiên phong và đội Ngự nhạc đã quây thành một hình vuông trên
mặt
nước. Bọn tử tù bị dồn gọn vào bốn bức thành người lờm nhờm
những gương đao.
Chiêng trống nổi ba hồi...
Thuyền ngự từ từ vào vực xoáy. . .
Lặng lẽ. . .

Bồi hồi.
Chợt, ống lệnh nổ vang... Hàng trăm cái cũi gỗ nhất thời bị lặn ùm xuống nước .
Nhã nhạc nổi từng bừng...
Quan, dân, sĩ, tốt, mặt cắt không còn giọt máu...
Duy bạo chúa vẫn điềm nhiên.
Và, cổ đẹp sự cảm thương bắt đầu xâm chiếm lòng khô héo, bọn đao phủ hè nhau làm mau cho xong việc; chúng nghiêng răng, sùi bọt mép, mặc tiếng kêu gào, mặc sự giãy giụa, cứ lần lượt quăng từng tốp người khốn nạn xuống sông...
Bọt sủi trắng ngần... Sóng cồn dào dạt... những đầu người nhấp nhô, những bàn tay chới với; và trống chiêng, và đàn sáo, và những tiếng rú lạnh hờn...
Trăm họ trên bờ tê mê ngây ngất một cảm giác nghìn cân đè nặng xuống muôn tấm ngực phập phồng.
Vua Ngoạ Triều, trái lại, vẫn lơ mơ như con mèo sưởi nắng.
Bội Ngọc vẫn níu lấy bao lan thuyền như ai níu lấy một ảo vọng cuối cùng.
Nàng nhìn theo tấn kịch hãi hùng bằng cặp mắt của người hấp hối...
Bỗng, một cái lắc mạnh khiến Vân Hương giật mình trông lại: Bội Ngọc thờ hồn hển; sắc mặt nàng đương tái chợt đỏ bừng; hai mắt nàng long lanh như nẩy lửa; toàn thân nàng run lên...
Tốp nạn nhân cuối cùng đã chìm lỉm. Vua Ngoạ Triều như sức tỉnh giấc mơ
vĩ đai: Ngài khẽ phát tay áo long bào.
Đoàn ngự lại chỉnh tề đội mũ. Mặt nước sông Nho Quang lại hững hờ phản chiếu màu hoa sắc lá trên bờ...
- Vân Hương, mày có trông thấy gì không? Kia, kia? ...
Tên a hoàng úp một bàn tay lên trên mắt, nhìn theo phía Bội Ngọc trở.
- A? Lý...
Vừa kêu. Vân Hương vừa dụi mắt:

- CÓ lẽ nào như vậy được?... CÓ lẽ nào?...

- Đích rồi: viên tướng giáp vàng mũ trụ kia chẳng phải Lý Công Uẩn thì còn là ai?

Quay lại, Phạm tiểu thư như truyền cho bộ hạ:

- Đuổi theo thuyền Ngự.

Bọn thủy thủ giục mình nhìn nhau ngơ ngác...

Bội Ngọc, điên cuồng vì vui mừng vội hét to:

- Bây đã điếc cả hay sao? Cứ vượt lên, tội vạ đâu, ta chịu? ...

Một tiếng mõ nổi; hai chục thủy thủ rập mình ra phía trước; hoa thuyền vùn vụt bay trên sóng như tên. . .

Lý Công Uẩn, chống kích đứng Ở mũi thuyền rồng, lúc ấy, đang mãi theo một ý nghĩ

Hoa thuyền lướt bên thuyền Ngự...

Bội Ngọc, nhận đích xác người yêu còn sống, kêu rú lên một tiếng rồi ngất đi.

Công Uẩn vô tình không để ý.

Nhưng, vua Ngoạ Triều đã hơi nhú cặp lông mày. Sau diềm mí mắt lim dim,

cặp đồng tử hung hung khẽ chếch về phía thiếu nữ và một tia lửa thèm muốn vụt lòe ra...

Thái giám Đinh Thọ nhận thấy sự không thường.

Hắn khẽ nhếch cặp môi thâm, cười một nụ cười nham hiểm.

Cái hột mạn

Hồi 3

Bóng dương để hoa vàng chẳng đoái. . .
Hoa để vàng bởi tại bóng dương!
Hòa vàng, hoa rụng quan tường,
Trái xem hoa rụng đêm sương mấy lần ? . . .
Nguyễn Thị Diễm

Dọi đèn chong vãn âm thầm cháy sáng, trên đầu con hạc gỗ thép
vàng...
Cái vòng tròn trên sợi bắc mỗi lúc một lờ to, đổ quạch? Ngọn lửa
bùng lên,
như cái tàn hồn của người hấp hối, nhuộm các vật xung quanh bằng
một thứ sáng
mơ hồ...
Các vang động ngoài cõi đời chẳng khi lọt tới thâm cung, sự tĩnh
mịch vì vậy
càng sâu thẳm.
Bỗng, cửa cung hé mở rồi một cái đầu thập thò hiện trong mảnh
gương đồng
bạch treo xế lồi ra vào: Con Hải Đường, theo lệ, lên phòng hầu ngự...
Lúc ấy, Dương hậu ngủ đương say.
Hải Đường, dừng bước bên ngoài ngưỡng cửa lắng nghe tiếng nổ
lách tách
của sợi bắc khan dầu, cái tiếng động duy nhất trong cả gian phòng
rộng và, sau
cùng, nó rụt rè tiến lại bên chiếc kỷ trầm hương để gần con hạc gỗ.
Liều thuốc ngủ
đã hết; trong lòng cái bát sứ cổ Giang Tây chỉ còn ít cặn lờ lờ.
Hải Đường hất chỗ cặn thuốc vào trong bình phogn; lau sạch cái bát
bằng một
mảnh khăn điều ướp xạ rồi lại để bát vào chỗ cũ.
Đoạn, vẫn rụt rè và kính cẩn, thị nữ tiến lại gần long sà...
Dương hậu ngủ đương say nhưng, thỉnh thoảng, một tiếng thở dài
vẫn buông
chìm trong tĩnh tịch.

Hải Đường khẽ vén cánh màn hoa gài lên mắt phượng.
Dương hậu lờ mờ hiện dưới ánh đèn tàn.
Quanh cái trán phẳng và thấp, mái tóc rối tung phủ xuống hai vai. Mí mắt
thâm quáng hé mở; làn nhõn quan ươn ướt như còn dở theo một
mộng ảnh say
sưa. Cặp môi phai mím chặt như ngậm muôn nỗi cay đắng bể bàng
của tình yêu
hắt hủi. Chiếc nũ tai bên hữu, phản chiếu ánh đèn, lướt tia sáng trên
gò má phai
hồng. Chuỗi bội hoàn theo nhịp thở, sóng sánh trên ngực áo phập
phồng như mây
giọt sương còn đọng trong áo sen tơ...
Mền chăn vóc vàng phủ kín ngang mình thiếu phụ; một cánh tay bỏ
hở buông
thõng xuống bên giường. Quanh cổ tay, nõn nà như một dòng ngọc,
chiếc thuyền
vàng hình rắn nạm kim cương óng ánh như một chùm sao . . .
Hải Đường không dám kinh động giấc ngủ Đế Vương. NÓ khẽ lùi ra
phía cửa.
Vừa lúc ấy, sột bặc nổ một tiếng ráo; ngọn lửa tắt phụt; cảnh tâm
cung tối
mu...
Con rồng vàng, để trên mặt án son, chợt thức giấc, rõ đều đều mấy
giọt nước
xuống c ái vạt lưu li . . .
Mấy tiếng ho từ giường Ngự tung ra... Dương hậu trở mình và lên
tiếng gọi:
- Hải Đường ?
- Tâu Hoàng hậu?
Thị nữ vừa thưa vừa lính quỳnh mở tung hai cánh cửa sổ tròn: ánh
sáng, tiếng
chim kêu và gió mát ùa vào cung cấm.
- Thị nữ đâu?
Tiếng gọi hơi xãng. Hải Đường lo sợ vội quỳ xuống trước long sàng.
- Tâu Hoàng hậu.
- Việc ấy thế nào?
- Tâu Hoàng hậu. Thiên tử đã chuẩn y nhời Hoàng hậu yêu thỉnh.
Một vẻ sung sướng hiện ra trên mặt Dương hậu quăn quại và mỉm
cười.

- Ngài Ngự đã phán chắc chắn...

- Miễn tử hình cho Lý tướng quân và lại cho Lý tướng quân theo hộ giá...

- Người đã tâu làm sao và, khi ưng chuẩn, Hoàng đế đã phán những gì?

- Hạ thần nhắc lại nhờ Đức bà rằng nếu Lý Công Uẩn phải chết cũng như một kẻ dân thường thì, từ nay, hào kiệt trong thiên hạ ai dám đem thân để phú tá Ngai vàng nữa?...

- Được ?

- Vả lại, Công Uẩn không thuộc dòng họ Lý, Công Uẩn sở dĩ nhận họ của sư ông chùa CỔ Pháp, chẳng qua là để báo cái ơn nuôi dạy mà thôi.

- Được lắm?

- Ngài Ngự gật đầu phán rằng: - "Không hiểu Công Uẩn có ân đức gì với Hoàng hậu mà y được che chở đến như thế?"

Dương hậu ngồi chồm dậy; sắc mặt nàng biến hẳn.

Mấy phút qua...

Lặng lẽ. . .

- Hải Đường, phải chăng là Đức vua có ý ngờ?

- Tâu Đức bà, ý trời cao xa, kẻ nô tỳ này, phận như sâu kiến, hiểu sao được ?

Dương hậu mơ màng nhìn ngọn lửa... Mãi lâu lâu, nàng bỗng thở dài:

- Ta liệu l~nh quá?

Rồi nhíu đôi mày liễu, Hẫu dần từng tiếng:

- Chẳng hay chàng có thấu tình?... Chẳng hay chàng có biết vì chàng mà ta xuýt mất đầu như bốn nếu, đối với ta, Quân vương thẳng nặng lòng sủng ái?...

Thực vậy, Ngoại Triều Hoàng đế nhiều phen đã yếu mềm trước những cử chỉ táo bạo của Dương phi mặc dầu, đối với hết thảy, Ngai vẫn tỏ ra mình là một bạo chúa chưa từng biết có tình thương.

Dương phi là con gái út riêng của Dương Thái hậu vợ cũ của Đinh Tiên Hoàng, chánh cung Đại Hành Hoàng Đế. Mẹ đẻ vua Ngoại Triều.

Khi Đinh Tiên Hoàng phải Đổ Thích ám hại cùng một lúc với Nam Việt
Vương Liễn thì Dương Thái hậu, viện cớ nước nhà bị quân Tống xâm lấn mà Vệ
Vương Đinh Tuệ hãy còn nhỏ tuổi quá, bàn với đình thần tôn Thập đạo Tướng
quân Lê Hoàn lên làm vua lấy hiệu là Đại hành Hoàng đế và tiến nạp
Dương thái
hậu làm chánh cung. Sau hai mươi bốn năm bình chính, vua Đại
Hành bỗng thụ
bạo chứng rồi băng. Hoàng tử Long Đĩnh giết anh và tự lập làm vua,
tức Ngô
Triều, Dương Thái hậu gả ngay con gái út Đinh Tiên Hoàng cho Long
Đĩnh,
Dương phi được sủng ái từ đấy.
Sự đặc thế của nàng tưởng không có gì đáng lạ: Long Đĩnh; vốn là
một thiếu
niên hiếu sắc, đến nỗi mắc bệnh không thể ngồi lâu được, cứ phải
nằm lì mà thị
triều, lại gặp Dương phi là gái phong tình và có rất nhiều bí thuật gọi
tình thì đôi
bên, đối với nhau khác gì cá gặp nước, rồng gặp mây.
Chỉ vì sau này vua Ngô Triều luôn luôn ốm yếu, Dương hậu mới
buồn tình
và tự coi mình như một kẻ góa bụa. Và, cũng bởi vậy, Công Uẩn đã
trở nên sự
khao khát của nàng. Không một phút nào bà chúa hoài xuân ấy
không mơ tưởng
chàng thanh niên võ tướng, không một phút nào những cảnh ái ân rò
dại không ám
ảnh nàng. Mỗi lần Dương phi gặp Công Uẩn là một lần nàng nóng
bừng cả thân
thể cặp mắt nàng sáng lên; hơi thở nàng đứt khúc; máu nàng bỏng
như sôi...
Nhưng, nếu Dương hậu đã say mê chàng đến cực điểm; Công Uẩn,
trái lại, đã
thờ Ơ Tình yêu, nhất là tình yêu với người đàn bà, có thể chịu đựng
được sự thù
oán mà không sao tha thứ nỗi sự lãnh đạm.
Dương hậu càng nghĩa càng đau. Hậu cố ôn lại những bề bàng,

nhục nhã mà
Công Uẩn đã gieo vào lòng Hậu từ một năm trường.
Nhiều phen, Hậu, điên rồ quá, đã toan bỏ hết lễ nghi, ném hết phẩm
giá, xéo
lên gnuỵ hiềm để được gần chàng, để quì xuống trước mặt chàng
mà ai cầu lấy đôi
nhơn êm ái.
Lại cũng lắm lúc, Hậu quyết đày ải chàng cho bỏ ghét. Nàng đã thử
bày đặt ra
những thứ hình phạt rõ ghê gớm để làm cho Công Uẩn phải thịt nát
xương tan.
Những cảnh khủng khiếp mà nàng cố bày ra bằng tưởng tượng ấy,
rút lại chỉ khiến
nàng thêm thương sót Công Uẩn rồi thổn thức khóc thầm. Nàng vẫn
không thể sao
thù ghét được chàng. Chứng cứ là nàng đã liều tính mệnh để cứu
chàng khỏi chết.
Xa xa, tiếng ống lệnh chợt nổ vang trên kỳ đài tiếp đến tiếng chuông
vàng
khánh ngọc ngoài điện chính báo hiệu Đức Thiên tử đã hồi loan...
Dương hậu lật đặt sang Thủy Tinh cung để sửa soạn tiếp giá.
Hơn chục cung nữ hầu riêng về việc trang điểm, lúc ấy, đã tức trực
sẵn sàng.
Như tên gọi, Thủy Tinh cung là một gian phòng rất rộng mà bốn vách
lát toàn
bằng gương sáng. Trước mỗi tấm gương, kê một chiếc bàn nhỏ
bằng thau bóng
lộn, trên bày các đồ dùng về sắc đẹp; nào phấn trôn châu để thoa
mặt, nào than
bạch đằng vẽ lông mày, nào bột đậu tằm tương để tiết các đường
dẫn trên má, nào
son thái hằng để nhuộm thấm làn môi.
Trút bỏ áo xiêm, Dương hậu bước vào cái vạc đá xanh đựng sữa
sơn dương
mới vắt. Màu sữa đã trắng, thân thể Hậu càng trắng ngợt, nom như
một pho tượng
bằng tuyết đông.
Hậu dìm mình xuống đến tận cổ, tê mê trong hơi sữa ấm. Hải Đường
cầm
chiếc lược ngà khẽ chải mới tóc thơm. Mẫu Đơn, một tên cung nữ

khác, rón rén
nâng chiếc bình lưu li rỏ nước trăm hoa xuống đầu Dương hậu, một
giọt thơm cay
vô tình rơi phải mắt nàng. Sấn mối hờn giận trong lòng, Dương hậu
giằng ngay
chiếc thoa vàng nạm ngọc va xiên mạnh vào tay đưa a hoàn lơ đễnh.
- Giam cổ nó xuống lãnh cung cho ta?
Nàng nói xong, vùng vằng đứng dậy vương vai đoạn bước ra ngoài
bồn tắm.
Lũ cung nhân chục sẵn vội cúm lại quanh nàng; chúng dùng khăn
bông nồn thấm
khô những giọt nữa còn đọng trên da thịt nàng, đoạn dâng lên một
bộ ngự phục
bằng lụa mỏng như sương.
Hậu mặc áo rồi lại bên một chiếc bàn gần đấy; nàng bắt đầu trang
điểm.
Chợt có tin báo thái giám Đinh Thọ đang chờ ý chỉ Ở ngoài hiên.
Nàng vội phán:
- Cho vào.
Khúm núm bước lên lầu phượng, Thái giám vừa toan quỳ xuống thì
Dương
hậu đã truyền miễn lễ.
- Thế nào? Cái việc phó thác cho khanh đã có kết quả chăng?
- Muôn tâu lệnh bà...
- Hấn từ chối.
- Lý tướng quân nhất định từ chối. Ngài nói rằng: "ân đức trời bể của
Lệnh
bà, Ngài miễn kiếp xin ghi lòng tạc dạ nhưng, mặc dầu thế, Ngài
chẳng bao giờ lại
dám loạn nghĩa chúa tôi..."
Dương hậu cúi đầu: hai gò má nàng ửng đỏ...
Nàng thở dài:
- Sao lại có con người sắt đá như Công Uẩn?
Đinh Thọ rụt rè tâu:
- Lý tướng quân vị tất là người có trái tim sắt đá?
Dương hậu tái mặt:
- Người nói vậy là nghĩa lý gì?
- Tâu lệnh bà, có lẽ quan Chỉ huy sứ đã dan díu cùng con gái quan
Thái sư chí
sĩ Phạm Cự Lượng.

Dương hậu cau mày, quát:

- Nhà ngươi chớ nói nhảm!

Nàng mắng Đình Thọ nhưng toàn thân nàng đã lạnh ngắt và run lên bởi lo sợ,

bởi ghen hờn.

- Ừ, có sao Công Uẩn lại yêu Bội Ngọc? con gái Phạm Cự Lượng chẳng đã

nổi tiếng là hoa khôi của thời nay đó ư?

Lẽ phải bảo nàng như thế. Lòng tự ái của nàng, của một bà chúa biết mình

cũng trẻ đẹp như ai, vội cướp lời:

- Chẳng lẽ nào như thế được? Nếu Công Uẩn cũng có tám lòng thì chàng đã

phải yêu ta? . . .

Nàng im lặng hồi lâu mới hỏi Thái giám bằng một giọng đầy lo lắng:

- Người thấy gì?

Đình Thọ vội để hết những điều mắt thấy rồi kết luận:

- Tâu lệnh Bà, hạ thần dám chắc rằng quan Chỉ huy sứ và tiểu thư Bội Ngọc

đã nặng tình với nhau.

Trước sự thực tàn nhẫn và khó lòng thay đổi, Dương hậu cảm thấy sự nhục

nhẫn của kẻ chiến bại. Mấy phút nặng nề.

Dương Hậu cắn môi suy nghĩ mặt nàng luôn luôn biến cải, tỏ ra trong lòng

nàng đương có một trận phong ba. . .

Thốt nhiên, nàng ngẩng đầu..., tia mắt nàng vụt long lanh như ánh kiếm; một

nụ cười lạnh lùng hơi chết thoáng nở trên cặp môi son.

- Được ? cho khanh hãy lui . . . Ta sẽ xem chúng nó ?

Cái hột mận

Hồi 4

Khi trướng ngọc, lúc rèm ngà
Mảnh xuân y hấy sờ sờ dấu phong
Bây giờ đã ra lòng ruộng rẫy,
Để thân này nước chảy hoa trôi!
ôn Như Hầu.

Đạo ngự đã về tới ngọc môn...
Trong ánh sáng tàn của ngày xuân sắp mất, lâu đài cung điện sừng
sững in
trên mây rực rỡ vàng.
Tự các khối vĩ đại màu thẫm tím, - Mà thời gian chỉ lướt qua, như
nước chảy
bên những ghềnh đá giữa dòng sông - Tiết ra một ý niệm về cái uy
quyền thiêng
liêng tuyệt đối.
Chiêng trống thì thùng vang động. Văn võ lưu kinh vội bài ban trước
điện
Thái Hoà.
ống lệnh trên kỳ đài bắt đầu nổ, chuông kháng nổi từng bừng...
Ngự lâm quân đã vào khỏi cổng, và tách làm hai, đứng thị lập Ở tả
hữu sân
chầu sau những voi ngựa đá, những thống cổ trồng hoa, những giá
tàn quạt, lộ
bộ...
âm vang trong bốn bức tường thành cao vút, tiếng bát âm dội lên
như một
khúc nhạc khổng lồ.
Ngọc Liên tiến vào sân, qua trên lối đá chín rồng và đặt xuống trước
chùm hoa
chín bậc.
Hoàng đế từ từ bước lên chính điện.
Trăm quan phủ phục tung hô.
Chiêng trống âm âm vỡ lở. . .
Vua đi thẳng vào tấm thất; trên mặt rồng chẳng một vẻ gì tỏ ra Thiên

tử đã
nghe tiếng họ trông thấy sự thần phục của hàng trăm sinh mệnh
đang quì mọp
dưới long hài . . .
Cửa song mở rộng, hé ra trong giây phút cái bí mật sâu thẳm chốn
cung vi.
Dương hậu, như một đóa hải đường mơn mớn, khép nép cung
nghênh thánh
giá.
Hoàng đế lướt qua, theo sau là Lý Công Uẩn, lẫm liệt trong bộ giáp
vàng.
Dũng tướng cúi đầu trước Dương hậu, trong khi một vẻ căm hờn mà
say đắm
hiện trên gương mặt nàng.
Nhưng, cửa son đã sập lại; cái bí mật chốn cung vi lại khuất lấp mắt
phàm
trần
Vua Ngọa Triều bước lên Ngự tọa đặt giữa cái bực son tam cấp sau
chiếc long
án bày đủ các văn phòng tứ bảo và một cái lư trầm. Gần bên hữu
Ngự tọa là chiếc
ngai chín phụng của Dương phi.
Hàng trăm cột son rồng cuốn nâng đỡ một bức trần gỗ thếp vàng có
đính
những sao tròn bằng thủy soạn. Cạnh mỗi đầu cột, treo một chiếc
đèn lồng đỏ và,
gần bên mỗi chân cột, bày một chậu hoa tươi.
Bọn nội giám chờ vua an vị xong mới bắt đầu dâng quán tẩy: nào
chậu vàng
đựng nước hương ngũ vị, nào khăn mặt bông, nào trâm ngọc, lược
ngà.
Rồi thị vệ dâng trà cống phẩm. Sau cùng, hai cung nữ trì hồ cúi dâng
ngự tửu.
Nhã nhạc nổi du dương...
Giờ ngự thiên đã đến: đủ món sơn hào, hải vị, đựng trong các đĩa bát
cổ men
vàng, bày la liệt trên mâm son, do một tên nô lệ Chiêm Thành quỳ đội
gần bên
Ngự tọa.
Hoàng đế nâng chén lưu ly, khẽ nhấp môi một hớp rượu. Ngài cầm

đũa; nếm
qua mấy thứ đoạn truyền bái tiệc.
Dương hậu vội quỳ xuống thỉnh an.
- Cảm ơn hậu. Bữa nay trẫm không vui, phiền hậu hãy lui về nội điện.
Hiểu rõ tính thất thường của bạo chúa. Nàng khẽ liếc nhìn Công Uẩn
đứng sau
ngai. Về điềm nhiên của chàng thực đau đớn cho Hậu chạnh gk khác
kim đâm ruột...
Đức vua, lúc ấy, mới ngã mình xuống nệm gấm, về mặt thần thờ...
Biết có sự lạ, không chừng là cả một cơn dông tố ngất trời, tả hữu
nhìn nhau,
khi ép dăm . . .
Nhã nhạc im dần.
Lặng lẽ và hồi hộp...
Thời khắc qua. . . Ngày dần tối
Về phương Tây, mặt trời gần bị ngụp trong vũng máu hồng. Bức màn
the xám
của haông hôn bắt đầu buông xuống cảnh vườn ngự uyển... Những
vết bóng âm
thầm bò lan dưới các chòm cây và uống dần, uống dần từng tia nắng
còn sót còn
vấn vương trên ngọn cỏ đài hoa... Mùi hương mỗi lúc.một nồng nàn
trong gió
thoảng. Hơi sương càng lâu càng thấm lạnh tới linh hồn...
Bạo chúa rùng mình vội kéo tấm long bào che kín ngực và truyền
cung nga
dâng rượn.
Nội giám thấp đèn lồng. . .
Cảnh thâm cung đầy bóng tối phút chốc biến thành cả một thế giới
ngân hà...
Bị hơi men đốt nóng, hai mắt bạo chúa cũng sáng trưng lên. Ngài
nhắc chiếc dù
ngà gõ nhẹ lên cái khánh ngọc.
Phía trong nội điện, bỗng có tiếng chuông rung, tiếng khóa động rồi
bao nhiêu
cánh cửa mở tung ra, nhường lối cho ngót ba trăm mỹ nữ...
HỌ chia ra hai hàng, lặng lẽ diễu qua bên tả hữu ngai rồng...
Mặc những áo xiêm lộng lẫy, đeo những vàng ngọc rỡ ràng, ướp
những hoa
thơm xạ ngát, bày mỹ nữ thấp thoáng dưới ánh đèn hồng, lúc ấy, là

cả một giấc
mộng sắc hương.
Bạo chúa lạnh lùng nhìn những màu thanh vẽ lịch phô trương dưới
cặp mắt
điều hậu sáng quắc... Làm cái đích cho tất cả bấy nhiêu linh hồn đầy
những rạo
rực của tuổi trẻ. Vua Ngoạ Triều không tỏ ý tự cao. Trái lại, Ngài luôn
luôn soi bói
từng cử chỉ để chờ dịp được đưa ra cái uy sấm sét của đấng Kiệt Trụ
khát máu
ngươi...
Bầy mỹ nữ vẫn dập dìu quanh bảo tọa. HỌ được lệnh phải khoanh
tay, cúi đầu
và nín lặng - Mỗi cử chỉ ra ngoài khuôn phép, dù nhỏ nhất bằng sợi
tơ, cũng đủ
làm cho họ nát thịt tan xương. Là vì bạo chúa rất sợ những tội nạn
không ngờ.
Ngài thường nói:
- Một nhát dao găm chỉ là cái công việc làm trong chớp mắt.
Bị coi như vị ác thần của hết thầy, vua Ngoạ Triều chẳng dám tin ai.
Ngay
những lúc vui chơi với các phi tần, nhà vua cũng vẫn đóng cái vai
mèo vờn chuột.
Nụ cười của Vương giả, vì vậy, thường làm chảy biết bao nhiêu
nước mắt. Nhiều
khi, lulang giọt lệ còn pha lẫn máu đào ? . . .
Từ trong nội điện, bầy cung nữ nối nhau bước xuống thềm rồng rồi
tản ra
vườn Ngự uyển.
Bổng hoàng đế trở một thiếu nữ trẻ măng đi Ở cuối hàng bên tả.
Thái giám Đinh Thọ vội khấu đầu:
- Tâu bệ hạ, đây là một đứa gái Mường.
- Một đứa gái Mường trong nội phủ của Trẫm?
- Y đẹp và còn trẻ lắm lại đàn hát rất hay? ...
- Khanh tuyển Ở đây vậy?
- Y là cố phẩm của chúa Mường.
Ngoạ Triều Hoàng đế khẽ nhếch mép cười và truyền lệnh cho sơn
nữ:
- Lại gần đây?
CÔ Mường, run như cây sậy giữa dòng suối lũ, rón rén tiến lên...

Lỗ lỗ trong bộ vũ y vành mỏng, thân thể nàng là cả một bài thơ ca
ngợi nhục
dục; cặp mắt nàng trong suốt; thăm thẳm như hai vực trời khuya. Tự
các cử chỉ
của nàng tiết ra một phong phú ảo huyền bí mật...

- Nhà ngươi mấy tuổi?
- Tây Thánh đế, hoa liệt li đã nở mười sáu bận từ khi thiếp ra đời...
- Tên là gì?
- Cẩm Thị Dung.
- Người là giống mán mừng ăn cóc chết, nhưng đã về tới đây,
người phải
tuân vương hoá?

Ngẩng phắt đầu nhìn bạo chúa, thiếu nữ bất bình hỏi vặn:
- Tâu nhà vua, mán mừng không có hào kiệt chẳng?
Sự khiêu khích của thiếu nữ phi thường đến nỗi chính vua Ngoại
Triều cũng
phải giương tròn hai mắt vọ. Ngài rít lên:
- á chà? Con rắn độc?... Con rắn độc còn cứng cổ, không biết thân
sắp phải
xéo nát dưới gót giày? ... Cẩm Thị Dung chột tỉnh ngộ, nàng run bần
bật. Nàng cúi
đầu xuống trước ngực pháp phòng . . .

Bạo chúa lại điềm nhiên:
- Mày biết hát chứ? Trẫm muốn nghe giọng hát đường rừng.
Sợn nữ rừng mình, cố mở miệng mà không được, Nàng ngã khụy
trước Ngai
rồng, lặng đi một hồi lâu mới khẽ rung rung cất tiếng...
Giữa cái im lặng hãi hùng, giọng hát của thiếu nữ, trong như suối
ngọc, vang
lên thành một khúc nhớ rừng ảo não.

- Mày sao ngâm khúc buồn quá thế?
- Bởi lòng tôi khổ sở.
- Trẫm muốn, Ở đây ai cũng vui cười, mày biết chưa?
Sợn nữ cúi đầu thốn thức.
Năm móng tay của bạo chúa bỗng đập mạnh xuống vai nàng. Chẳng
khác năm
cái vuốt nhọn của con chim ưng.
Cẩm Thị Dung khẽ rên một tiếng hốt hoảng:
- :Nhà vua buông tôi ra ? . . . Tôi đau lắm !
Thiếu nữ vừa dứt lời, một nắm tay đã nắm mạnh vào giữa mặt nàng

khiến

nàng ngã sóng soài ra trên nền cẩm thạch. Nàng vùng dậy và chạy tuốt xuống

vườn

Sự kinh hoàng và khúc hát đã khiến nàng khô cháy cổ nên, khi qua một góc

cam đường sai trĩu trĩt, nàng vội bút ngay một quả đoạn ngây thơ đưa lên miệng

nhai ngấu nghiến. . .

Nàng đã phạm phải cấm điều?

Bạo chúa gầm lên:

- BỐ đao phủ?...

Nhanh như cái cắt tụt chín từng mây rơi xuống con gà nhép, đao phủ bẻ thốc

ngay sụn nũ lên lòng. . Bọn cung tần che mặt. . .

Mấy tiếng búa vang, tiếp liền những tiếng kêu xé ruột... ai nấy sờn tóc rùng

mình...

Thờ ơ, bạo chúa nhìn bàn tay thiếu nữ bị đánh đóng suốt vào một góc tủng.

Nàng giãy như đĩa phải vôi. Những tiếng rên hỗn hển, những nức nở nghẹn ngào,

những câu van nài đứt khúc của thiếu nữ khiến cho một con hổ phải động lòng . . .

Đằng sau ngai, Lý Công Uẩn nghiến răng nuốt một tiếng thốn thức.

Vua Ngoạ Triều ung dung xuống lệnh:

- Đao phủ, hãy cắt đứt tiếng kêu gào.

Tức khắc, một ánh gươm lóe trong bóng tối. Đầu thiếu nữ văng ra; máu tươi

vọt lên, nhuộm đỏ khóm dạ hương vừa hé nụ.

Cái hột mận

Hồi 5

Vốn đã biết cái thân câu trổ,
Cả no mồi cũng khó dũ lên!
Ngán thay cái én ba nghìn,
Một cây cù mọc biết chen cành cào ?
ôn Như Hầu

Vườn ngự uyển trong cấm thành là cả một cánh rừng có những lối đi
râm mát.
Dưới nắng xuân, muôn hoa nở từng bưng. Những dòng nước, bắc tự
núi xa về,
chảy thành những con suối nhỏ róc rách qua các luống cây, giữ cho
không khí lúc
nào cũng mát mẽ . . .
ĐÓ đây, những khải haông môn bằng đồng chói lọi; những hòn giả
sơn đắp tỉ
mĩ; những nhịp cầu uốn cong cong bên rặng liễu buông màn...
Giữa vườn một nhà thủy tọa rực rỡ vàng son, lộn bóng dưới gương
hồ trong
biếc. Quanh bờ hồ, những luống hồng nhung thắm đỏ, những cụm lài
trắng nuốt
thoang thoảng đưa hương. Trước thủy đình, gần bên đầu tả hữu
nhịp cầu bán
nguyệt, hai cái lồng son lớn dựng đối nhau, một bên riu rít những họa
mị, khướn,
yểng, một bên âm thầm một con mãnh hổ, sắc lông vàng rực, hai mắt
lờ đờ như ủ
trong trái tim khát máu, giấc mộng nhớ rừng xưa. . .
Ngọa Triều Hoàng đế, nằm trên long ỷ đặt giữa thủy đình, đang lặng
lẽ nhìn
bầy cung nữ kéo nhau ra tắm. . .
HỌ riu rít như đàn chim sẻ và nhất thời quên bằng cái chết nó đang
lớn vồn
trên đầu họ.
Những áo xiêm ướp xạ nổi nhau rơi mềm trên nệm cỏ; những tắm

thân ngà
ngọc nổi bật trên nền lá xanh tươi; những tiếng nô đùa lẫn trong tiếng
người ì òm
đem lại giữa cảnh nặng nề nghiêm chỉnh một cảm giác nhẹ nhõm
của tuổi trẻ tưng
bừng...
Bạo chúa vẫn mơ màng lãnh đạo; cặp mắt vẫn yên lặng xa xăm...
Thái giám khép nép lại gần long y, hẩn đợi chờ một câu tâm sự.
Quả nhiên, vua Ngoạ Triều khẽ phán:
- Trẫm buồn và chán lắm? Những trò tiêu khiển trong cung thì lâu
ngày đã
nhàm...
Hiểu ý vua, Thái giám tần lo lắng...
- Tần thánh thượng, hạ thần đã cho người theo dõi và biết rằng thiếu
nữ trên
dòng sông bữa trước là con Phạm Thái sư.
Vua Ngoạ Triều nheo cặp mắt:
- Khanh thực là bày tôi quý hóa của Trẫm? Để đền sự trung thành ấy,
Trẫm sẽ
cho Khanh lên chức Tam công.
Đinh Thọ, sượng mồm trong bụng nhưng vẫn điềm nhiên nói tiếp:
- Thánh thượng lưu tâm đến Phạm tiểu thư là phải: nàng thực không
phụ cái
thanh danh tuyệt thế giai nhân?
Vua Ngoạ Triều lấy làm khoái trí:
- Nếu phải đổi ngai vàng lấy người ấy, Trẫm cũng chẳng tiếc gì.
- Tần Thánh thượng, người muốn vờ Phạm tiểu thư tưởng cũng dễ.
...
- Đã đành như vậy nhưng...
- Cái mộng đẹp của giai nhân tự cổ há chẳng là được gang tấc mặt
rồng?...
Một tiếng dặng hắng bỗng làm câu chuyện giữa hai người đứt quãng.
Dương hậu từ sau cụm tử vi, rón rén bước lên lầu...
Suốt đêm qua, Dương hậu không hề nhắm mắt; sự hưng hờ của
Công Uẩn và
cái thói quen của vua Ngoạ Triều thường đãi nàng như một tên cung
nữ khiến
nàng cảm thấy mình bề bàng, đơn độc. Tình yêu nồng như lửa cháy,
bị hắt hủi,
càng khiến trái tim nàng, đầy những khát khao, đầy những huyền

tường, phải nấu
 nung cảnh phong gấm rủ là dần dần trở nên sự mĩa mai cay độc.
 Chiều ủ dột, giấc mai trưa sớm,
 Vẽ bằng khuôn hồn bướm vẫn vơ.
 Thâm khuê vắng ngắt như tờ,
 Cửa châu gió lọt, rèm ngà sương treo.
 Ngày nào cũng như ngày nào, hậu chỉ những ra ngẩn vào ngơ, đợi
 chờ một
 hạnh phúc chẳng bao giờ tới. . . Rồi đêm đêm, lắng tiếng chuông
 chền, tâm hồn
 nàng lại băng khuôn, man mác... lạnh lùng giấc cô miên? ...
 Sống những thời khắc kéo dài và suông nhạt ấy, nàng hãi hùng
 tưởng đến lúc
 xuân qua? Mắt nàng đã thấy bao nhiêu hương xạ phai tàn đành chờ
 chết trong sự
 thờ ơ và bóng tối... Nàng muốn kêu gào lên với số mệnh. Thì, giữa
 lúc ấy, tiếng
 chim rạo rức ngoài thềm bảo cho nàng biết rằng: trời đã sáng. Nàng
 chực nhớ đến
 lời dặn trước của Đinh Thọ, vội vàng trang điểm rồi ra chơi vườn
 hoa.
 Nàng mặc cái áo dệt bằng kim tuyến, vạt lẫn trong những bức xiêm
 màu tím
 nhạt Một giải lụa bạch choàng qua vai, tha thướt dưới hai nách Hậu
 như đội cánh
 bướm. Nàng đeo một chuỗi ngọc bích, sắc xanh tôn màu da cổ trắng
 như mỡ động.
 sự xuất hiện rõ ràng ấy chẳng khiến nội nhà vua tươi vẻ mặt. Ngài
 điềm nhiên
 hỏi:
 - ái khanh ra chơi vườn Ngự sớm nhỉ?
 Sau một liếc nhìn Đinh Thọ, nàng quỳ gối và dịu dàng đáp:
 - Tâu Thánh thượng, tần thiếp chẳng khi nào tự dưng lại dám bận
 mất cửu
 trùng...
 Bạo chúa ngạc nhiên:
 - Thế ra ái khanh có điều muốn nói với Trẫm.
 - Tâu Thánh thượng một điều rất quan trọng ?
 - Gì thế? Giặc Tàu tràn sang...
 - Không phải giặc Tàu, chính quân Chiêm Thành đã phạm tới bờ cõi

nước

Nam.

Như bị điện giật, vua Ngoạ Triều đứng phắt lên, hai mắt nảy lửa:

- Thế nào? Lũ mọi rợ ấy lại dám phạm tới oai trời của Trẫm? Hậu nghe tin này

Ở đâu?

Thái giám vội nói:

- Tâu Thánh thượng, cái tin giật Chiêm Thành vào cướp phá biên cương, hạ

thần biết rõ từ đêm qua nhưng vì đang lúc quân vương giải trí, hạ thần không dám

làm mất thú vui ngàn vàng.

- Sao binh tướng của Trẫm không giết cho hết lũ chuột ấy đi?

- Tâu Thánh thượng, chúng sở dĩ lằng lộn như thế, nghe đâu vì có Phạm Thái

sư xúi giục . . .

Hắt đổ chiếc long án làm cho những ăm ngọc chén vàng rơi vỡ tan nát, bạo

chúa gầm lên:

- Phạm Cự Lượng làm phản? ... CÓ đích như vậy chẳng?

Đinh Thọ rụt rè:

- Hình như có thực vì, ít lâu nay, Thái sư tỏ ý mua chuộc Lý Công Uẩn và các

võ tướng trong Kinh thành.

- Chém? ... Phải chém đầu những quân phản chủ ấy đi.

Bọn cung nữ thất đảm, vội mặc áo xiêm đoạn lúi vào các lối đi khuất khúc...

Một tên thị vệ chạy lên thêm:

- Tâu Bệ hạ quan Ngự tiền hộ giá xin vào chầu.

Bạo chúa thét:

- vũ sĩ đâu? Hãy khám trong mình Lý Công Uẩn? ...

Nhưng chàng tuổi trẻ đã quỳ xuống và tung hô vạn tuế.

- Nhà ngươi có việc gì dám kinh động tới Trẫm?

- Giặc Chàm vào phá biên cương, hạ thần ngựa trông lượng thánh cho phép đi

đẹp loạn.

Vua Ngoạ Triều ngẩn ngơ nhìn Dương hậu và Thái giám.

Công Uẩn nhắc:

- Tình thế ngoài biên khẩn cấp lắm, xin Thánh thượng chuẩn ý nhời thỉnh giáo

của hạ thần.

Đề rơi người xuống Long ỷ, vua Ngọa Triều lặng yên suy nghĩ giây lâu mới

cất giọng nghiêm khắc hỏi chàng họ Lý:

- Giặc ngoài biên cương chưa cần dẹp loạn bằng lũ phản bội trong Kinh thành.

Công Uẩn nhà ngươi có biết những tên nào đáng chết không?

Đến lượt Công Uẩn ngạc nhiên nhìn Dương hậu và Thái giám:

- Tâu Thánh thượng, làm gì có sự ấy?

Bạo chúa nghiêng răng trợn mắt:

- Nhà ngươi nhất định chối không?

- Hạ thần quả quyết như vậy.

Giọng thành thực của chàng khiến bạo chúa nguôi lòng. Rồi chợt nảy ra một ý

định, vua Ngọa Triều khế mỉm cười:

- Phải đấy? Cho khanh vào Nam hỏi tội những quân bạn nghịch.

Trẫm muốn

trừng phạt chúng một cách thảm khốc để chúng nhớ mãi về sau này.

Trẫm cần

nhiều thủ cấp, rõ nhiều, khanh nhớ lấy.

- Tâu bệ hạ, tiểu nhân xin đem về đủ số để treo khắp địch lâu.

- Tốt lắm? Khanh hãy về sửa soạn để mai sớm Trẫm duyệt binh.

Công Uẩn vái tạ rồi lui ra. Trong lúc vội vàng. Công Uẩn không kịp thấy nở

trên môi bạo chúa một nụ cười thâm độc.

Là một võ tướng nhiệt thành yêu nước. Công Uẩn lấy việc gìn giữ non sông

làm một thiên chức thiêng liêng. Chàng đã nổi giận khi nghe tin báo quân Chiêm

Thành sang lấn cỗi. Chàng muốn đánh cho chúng tan thành để từ nay chúng khỏi

coi nhờn người Nam Việt. Cái ý tưởng tranh hùng ấy đã làm cho Công Uẩn nhất

thời quên được tất cả những hình ảnh hãi hùng hôm trước và tất cả những cảm

giận của chàng đối với sự tàn ác của hôn quân. Những câu hỏi vừa rồi của Ngọa

Triều Hoàng đế bỗng lại khiến chàng suy nghĩ Ở Kinh thành có một bọn phản

ngịch thật ư? Những ai vậy? Không có lẽ vua Ngọa Triều lại ngờ

vực chàng. Tuy
cầm hờn bạo chúa Công Uẩn thực ra chưa có những ý định ấy trong
đầu. Thế thì
cớ sao vua Ngọa Triều đã nói với chàng bằng một giọng gay gắt?
Chàng hiểu rồi:
chắc lại chỉ Dương hậu dèm pha để chực b áo thù chàng ? . . .
Công Uẩn mỉm cười rồi kết luận:
- Dương hậu là một bông hoa nở trong bụi gai...

Cái hột mận

Hồi 6

Chí làm giai dậm nghìn da ngựa,
Gieo Thái Sơn nhẹ tựa hồng mao,
Giã nhà đeo bức chiến bào.
Thét roi cầu. Vị ào ào gió thu!...
ôn Như Hầu

Trên bãi đất mở ra trước ngọ môn, đoàn chiến sĩ chỉ còn chờ điểm duyệt nữa là theo chủ tướng xuống miền Nam, đập phẳng cái giang sơn các vũ nữ mê hồn, có những tháp đá hoa cao vút. Mặt trời mọc, tỏa hào quang xuống đám đông dân chúng lao xao quanh những đội quân nghiêm chỉnh. Trống trận điểm thì thùng; ngựa chiến kêu the thé: cái bể người đào dạt như bị điện truyền. Hồn thượng vũ của chủng tộc lại một phen sôi nổi. Người ta xì xào khen ngợi toán tượng binh: hơn trăm con vật khổng lồ đen trũi nổi nhau thành hai hàng đá tảng; mắt long lanh nhưn gia sáng thông minh. Chúng cuộn vòi liếc lên những chiếc ngà nhọn hoắc. Sau tượng binh, hai nghìn kỵ mã, ngất nghểu trên những con ngựa Ô L~nh. Họ mặc nhung trang màu đen, tay trái cầm khiên mây hình bầu dục, tay phải cầm mã tấu sáng lòa... Cuối cùng đến bộ binh, áo đỏ, nón xanh, cấp giáo trường có những ngử bông Tất cả im lìm như tượng đất, giữa mớ ồn ào của trống chiêng, của ngựa kêu, voi thét Những vẻ mặt rắn đanh, những tia mắt lạnh lẽo như ánh kiếm làm cho dân gian vừa khen ngợi vừa hãi hùng. Bỗng, như cả một trận phong ba long trời lở đất bao nhiêu loa trống

mổ chiêng
cùng vang lên, vỡ lở. . .
Ngọa Triều Hoàng đế hiện ra trong bóng tán vàng tán tía...
Tiếng hô của các võ tướng nổi dậy; binh sĩ giơ kiếm reo hò:
- Thánh thượng vạn tuế ? Đại Nam quốc vạn tuế ?
Vua Ngọa Triều thản nhiên và lẫm liệt trong bộ áo long bào. Trên mặt
rồng
chẳng thớt thịt nào rung động; cặp mắt sắc như dao nhìn trừng trừng
đoàn chiến sĩ
đang sắp sửa lặn vào tên đạn để làm cho uy vũ nhà vua được nể
trọng.
Theo hầu bên tả Hoàng đế, quan Thái sư họ Phạm, mình mặc áo
gấm tía thêu
rồng, năm chòm râu trắng nuột, đạo mạo như một vị tiên ông trên
Thượng giới.
Bên hữu Ngài, Đại tướng Lý Công Uẩn, giáp vàng chói lọi, khể mím
cười với đám
sĩ tốt thân yêu
Chờ những tiếng hoan hô dứt hẳn, nhà vua quay lại dặn quan tướng
mấy nhời
sau cùng:
- Sĩ tốt không thiếu thốn gì chứ?
- Tâu bệ hạ. Không!
- Chiến lược của khanh đã sẵn sàng?
- Tâu bệ hạ đã?
- Dọc đường, nếu cần đến vật gì, khanh được phép bắt các địa
phương cung
ứng Từ các công khanh xuống đến mặt tốt nếu ai trái lệnh, cho phép
cứ việc chém
đầu
Vừa nói vua Ngọa Triều vừa quay sang phía Phạm Thái sư và cầm
lấy lá cờ
lệnh cùng thanh bảo kiếm Thương Phương trao cho Công Uẩn.
- Đối với giặc Chăm, khanh phải hỏa tốc như cơn bão, và đánh như
sấm sét
mới được ?
Công Uẩn vái tạ ơn vua đoạn xuống thành cùng một lúc với quan
Thái sư họ
Phạm.
Chàng ghé tai dặn vị lão thần:

- Như nhời tiểu tướng đã nói: Hoàng đế xem chừng nghi kỵ bọn ta, bởi những
nhời gièm pha của Dương hậu. Tiểu tướng đi rồi, Tướng công nên
thời thường vào
bệ kiến và đừng cho văn võ lui tới hậu môn nhiều quá.
Phạm Thái sư, lo ngại, thở dài. Trước sự nghi ngờ đáng sợ của bạo
chúa, Ngài
có thể điềm nhiên, nếu không cần phải giữ gìn tương lại, hạnh phúc
và sinh mệnh
của con gái thương yêu. Ngài cầm tay Công Uẩn và ân cần dặn:
- Tướng quân đi chuyến này, lão xin chúc Tướng quân kỳ khai đắc
thắng, mã
đáo thành công, mau mau trở về, kéo một mình lão Ở nhà không ai
nương tựa nhờ
khi sóng gió đất b ằng ?
- Xin Tướng công chớ ngại ? Tiểu tướng tuy đi xa mà tâm trí lúc nào
cũng Ở
gần Tướng công và tiểu thư...
Hai người đã ra khỏi điều kiêu. Bạo chúa, thấy hai người nói nhỏ,
sinh nghi
nên vội vàng lên tiếng giục:
- Mau khởi hành thôi chứ? Sự hờn giận lũ mọi kia chưa nguôi. Trẫm
thấy mỗi
phút dài b ằng mười năm. . .
Công Uẩn vái chào vua, chào bố vợ đoạn nhảy lên lưng bạch mã.
Con ngựa
long câu, đuôi dài như cả mớ tóc của đàn bà, hét lên một tiếng dữ
dội, cất bồng hai
vó trước, đoạn bắt đầu bậm kiệu lớn...
Dân chúng reo hò ầm ĩ nhảy lên như điên cuồng.
Kỵ binh chuyển động rồi tiếp theo sau chủ tướng. Những mao, đuôi
bay phấp
phới, những tiếng hí như gắt gỏng những móng gõ mặt đường lấm
bụi.
BỘ binh dồn vào giữa; sau cùng voi trận đi đoạn hậu.
Đại đội từ từ ra khỏi kinh thành. Quân chúng mỗi lúc một say sưa
náo nức, Ò
ạt theo sau. Dòng thác người cuộn cuộn ấy pha lẫn hò reo với những
tiếng chiêng
trống vang lừng. Theo gió vút những lá cờ đầu vùng vẫy như những

khúc rồng
chói lọi. . .
Nhưng, lúc ấy, Công Uẩn đã không nghe, không thấy gì nữa... Sự
hăng hái của
tuổi trẻ, lòng quyết thắng của binh gia chẳng át nổi những thôn thức
của khách
chung tình. Là vì, trong thăm cùng mộng tưởng, quanh cái hình ảnh
rõ ràng của
Bội Ngọc, chàng thấy chớm ra nhiều trận bão táp không thường...
Một khi, nghe Dương hậu gièm pha, bạo chúa đã ngờ chàng, Phạm
Thái sư tất
sẽ bị coi như tòng phạm. Nếu, giữa lúc chàng đi vắng, Thái sư bị búa
rìu của hôn
quân thì Bội Ngọc thoát sao khỏi con mắt thèm thuồng sắc dục.
Tương lai, đối với chàng, vì vậy, đầy những hãi hùng. Sự thảo phạt
Chiêm
Thành, mà chàng đã hết sức nài xin với bạo chúa, lúc này, trở nên
một điều đáng
ngại. Chàng không muốn đi xa nữa vì chàng không muốn cha con
nàng mất chỗ
tựa nương, cuộc đời của hai người mất hết bảo đảm. Tiếc thay lệnh
tiến binh đã
phát, án nguyên nhưng chàng đã cầm, chàng không thể nào do dự
được nữa.
Chàng phải đi, đi trong tiếng hoan hô của quần chúng, đi trong ánh
sáng của vầng
hồng và lớp bụi vàng mờ mịt. . .
Sự rủi may đành trông cậy Ở Cao xanh? ...
Một đàn quạ vụt bay kêu trên đầu sĩ tốt...
Lý Công Uẩn rùng mình:
- Quạ kêu, phải chăng là một điềm gở?
Ý nghĩ ấy khiến chàng bất giác ngoảnh đầu trông lại:
Cùng trông lại mà cùng chẳng thấy,
Thấy xanh xanh những mấy ngàn dâu,
Ngàn dâu xanh ngắt một màu:
Lòng chàng, ý thếp, ai sầu hơn ai ? . . .
Kinh thành đã khuất lần... Đoàn binh kéo đã xa... Dân chúng đã dừng
lại trên
đường và đang hò reo để tiễn biệt.
Công Uẩn phóng ngựa lên một gò cao, vẫy gươm chào bách tính.

Muôn tiếng hoan hô càng náo nức, càng trội như tiếng sóng cồn...
sự sùng bái say sưa lạ?...
Chàng cảm thấy mình hoàn toàn chiếm được sự yêu mến của lê dân.
Chàng lại
bắt đầu hy vọng . . .

Cái hội mạn

Hồi 7

Tiếng địch thổi nghe chừng đồng vọng,
Hàng cờ bay trông bóng phát phơ.
Dấu chàng theo lớp mây đưa,
Thiếp nhìn dáng núi ngẩn ngơ nỗi nhà.
ôn Như Hầu

Cuối xuân Trong các vườn, hoa đào, hoa mạn rụng, rơi theo gió...
Mặt đất
phủ đầy lulung cánh trắng, hồng... Bên các hồ ao, cuộc non đã bắt
đầu tha thiết và
trong ánh nắng, từng đàn rĩn bay tung như cát bụi...
Kính thành Hoa Lư thức giấc, vui cười: ai nấy kéo nhau đi dự lễ
Thanh Minh.
Các phố trong thành, bởi vậy, trống không, vắng ngắt: từ các nhà
quyền quý
đến bọn dân thường đều tản về các vùng thôn quê tịch mịch. Trên
nền cỏ xanh phủ
kín mặt đồng, trên các dải đường đất cong queo, khúc khuỷu, lũ năm
lũ ba ồn ào
như nước chảy. Thực là một cảnh tượng vui mắt, tuy Thanh Minh là
ngày hội của
các vong hồn. Những chiếc võng điều của các tiểu thư mỹ mạo,
những áo màu lam
của các thư sinh, văn sĩ đi tìm những gặp gỡ lạ lùng hoặc những vãn
thơ say đắm
chấm lên nền nâu mộc mạc của dân chúng những nét rõ ràng... Bầu
không khí yên
tĩnh nhất thời âm vang những tiếng gọi, những khúc đồng dao, những
chuỗi cười
trong trẻo... Từ những nắm đất vàng phủ đầy những thoi giấy trắng,
khói hương
bốc nghi ngút, tan trong không trung, hình như các linh hồn, gặp
ngày xuân vui
đẹp cũng hiện lên để chia với người sống cái say sưa của tuổi trẻ,

của ánh sáng,
của hoa nở, chim kêu...
Tren cao, vòm trời mênh mông, xanh biếc, giống như bức trần mui
luyện của
một ngôi chùa vĩ đại. Bể biếc đằng xa, im sóng gió, khẽ lẳng lơ tung
bọt trắng lên
ria bãi cát vàng...
Bội Ngọc, khác với mọi người, không đi đầu hết. Nàng ra hiên Lãm
Thúy,
truyền thị nữ gầy đĩnh trâm rồi, yên lặng, nàng ngồi tựa bao lan, thả
tâm hồn theo
dối chinh phu...
Quanh mình nàng, chim chóc vui đùa trong ánh nắng, hoa tươi trêu
gheo gió
trong cảnh, tất cả bài thơ ca ngợi ái tình và tuổi trẻ không khuấy nổi
mối sầu xa
vắng, mênh mông nó chiếm thâu hết tâm hồn thiếu nữ.
Nàng cố nhớ lại buổi sớm hôm qua mà Phạm Tường công cho phép
nàng được
giáp mặt Công Uẩn, trước khi chàng lên yên ngựa ra bãi sa trường...
Giây phút ấy mới hồi hộp làm sao ? . . .
Ngà đầu xuống lưng ghế, Bội Ngọc thử sống lại, không biết là lần thứ
mấy, sự
gằngñi say sưa đã mất.
Lúc ấy, trời vừa rạng đông, sương đêm còn ướt đầm mặt lá, Bội
Ngọc đã ra
chơi vườn hoa, mặc dầu đêm trước nàng đã thức gằng suốt năm
canh. Những đau
khổ hãi hùng của mấy ngày qua đã tan đi như ác mộng. Nàng như
người chết bỗng
được cải tử hồi sinh.
Mặt trời hy vọng lại mọc, chiếu sáng cuộc đời nàng đầy những mộng
đẹp của
tình yêu
Thì, ngay lúc Bội Ngọc đang mỉm cười tươi để chào đón một ngày
rạng rỡ ấy,
cửa vườn hoa bỗng sịch mở, nhường lối cho một võ tướng giáp
vàng...
Trời? Nàng thực tỉnh hay mơ? CÓ thể như vậy được chăng?... Nàng
luống

cuống, sắc mặt đỏ bừng rồi, khi Công Uẩn đã rất gần, nàng cúi mặt như người
quáng năng...
Hai người đã nói gì với nhau?... CÓ lẽ không thì phải. Hay hoặc
chàng đã nói
mà; vì trái tim nàng đập mạnh quá nàng chẳng nghe thấy gì hết?
Nàng chỉ cúi đầu,
tay vịn vào tà áo lụa, mặc dầu, lúc ấy, cả tâm hồn nàng muốn kêu lên
những tiếng
thiết tha... Nàng không dám hé răng vì nàng tin chắc rằng câu nói
đầu tiên của
nàng sẽ là một tiếng thỏn thức. Mỗi khi Công Uẩn cúi chào nàng để
lui ra, Bội
Ngọc mới khẽ nói được một câu, giọng đầy nước mắt:
- Chàng đi mau chóng mà về ! . . .
Thế rồi, nàng gục xuống bàn khóc nức nở. Thế rồi, nghĩ lan man đến
những
hiếm nghèo trên trần địa, nàng lấy làm hối hận rằng đã nói rất ít với
chàng và tàn
ngàn tiếc những phút êm đềm có lẽ chẳng bao giờ trở lại...
Đã nhiều phen, không thể cùng ai cởi mở nỗi lòng, Bội Ngọc toan
biên thơ ra
ngoài cửa ải để họa may chàng có thấu tình nhưng sau nàng lại
đành gác bút: nàng
không muốn bận trí anh hùng giữa khi chàng cần phải đem hết can
đảm và nghị
lực ra trả nợ non sông.
Nghĩ đến viết, Bội Ngọc bỗng thấy cảm hứng dạt dào trong tâm
khảm. Nàng
với tập thơ Phải rồi, nàng sẽ viết, nàng sẽ phơi bày hết tâm sự lên
mặt giấy.
Nàng viết không phải để gửi cho chàng, điều ấy nàng đã nhất định,
nhưng là để
một kia chàng về đeo quả ấun vàng, Công Uẩn.
Sẽ rót vơi lần lần từng chén,
Sẽ ca dần ren rén từng câu,
Câu vui lẫn với câu sầu,
Rượu khà cùng kẻ trước sau mọi lời.
Bội Ngọc lần giở tập thơ; mắt nàng bỗng dừng lại trong một bài vịnh
xuân mà

nàng đã viết đầu năm ngoái, khi lòng nàng còn như một nụ hoa mới
 nhú chưa biết
 lulung mơn trớn của đông phong . . .
 Nắng ấm soi tán mộng khói sương,
 Đào phô vẻ thắm dưới xuân quang. . .
 Lan xông hương ngát, hồng cười nụ.
 Oanh báo tin xuân, cúc bể bàng!...
 Cây lộc nở như mừng trẻ lại;
 suối trong khúc khúc giễu mơ màng.
 Bên song thiếu nữ, sầu chưa biết,
 Cười nhện đa tình khéo vắn vương.
 Hai câu sau cùng bỗng khiến Bội Ngọc thở dài, nàng nhắc bút đề:
 Năm xưa, em chưa biết sầu,
 Ngày xuân hớn hở lên lầu điểBm trang,
 Bên màn, cười nhện vắn vương,
 Tiếng cười trong vắt tựa làn suối trong,
 Năm nay em đã biết sầu,
 Ngày xuân, chàng vắng, lên lầu vời trông.
 Liễu xanh tha thướt bên sông,
 Tuyết mù nào thấy vân mòng chàng đâu?
 Dở dang tiếc khúc bạch đầu,
 Chàng ơi, tham ản phong hầu làm chi! . . .
 - Thơ hay nhưng phải cái nhu nhược ?
 Bỗng nghe tiếng cha nói sau lưng, Bội Ngọc đứng phắt dậy sắc mặt
 như hoa
 đào
 - Con chó thẹn: tình trai gái yêu nhau là một lẽ tự nhiên của trời đất.
 có điều
 con không nên để cho sự nhu nhược xâm chiếm được cõi lòng.
 Người ta, trên tình
 trường, phải nghĩ đến non sông đất nước. Chồng con, vì việc quân
 vương, hăng
 hái ra biên thù, con Ở nhà chó nên buồn thảm mà, trái lại còn nên
 tỏ ra xứng đáng
 với khách anh hùng mới phải, vì Lý Tướng quân chính là một bậc
 anh hùng đệ
 nhất của đời nay đây.
 Bội Ngọc cúi đầu, hối hận. Mấy nhời nghiêm huấn như ánh hào
 quang soi
 sáng cõi lòng u ám của thiếu nữ.

- Thừa cha, con thực có lỗi đối với cha và với chồng con lắm?

Phạm Thái sư cười :

- Con đã biết hối, thì sự nhầm lẫn của con đã có thể bỏ qua rồi. Con chỉ nên nhớ luôn rằng chí làm trai dặm nghìn da ngựa chứ phải đâu lần lữa chốn buồn the. Vừa rồi cha đã nói với con: Lý Công Uẩn là bậc anh hùng cái thế thời bấy giờ. Không những chỉ vậy mà thôi, chàng còn có khí tượng thiên tử nữa. Nhà Lê, hiện nay, ân đức đã tuyệt, lòng trời đã muốn chuyển vắn. Cứ xem như vừa rồi, Ở làng CỔ Pháp, là quê hương Lý Công Uẩn, một cây gạo, sống không biết đã mấy trăm năm, bị sét đánh tước lằn vỏ ngoài, trên thân gỗ có một bài sấm bốn câu thì rõ

- Cha có nhớ bốn câu sấm ấy chăng?

- Có, sấm rằng:

"Thụ căn liễu liễu.

"Mộc biểu lưu thanh thanh

"Hoá đao mộc lạc

"Thập bát tử thành.

"Miệng đọc, tay viết, cụ đã lấy mấy chữ hòa, đao, mộc chắp thành ra chữ Lê,

và thập, bát, tử chắp ra chữ Lý.

"Cứ theo điềm này, - cụ nói tiếp - thì nhà Lê sắp mất, họ Lý sắp lên làm vua.

Thiên hạ, nhiều người họ Lý nhưng xem ra thì không ai bằng Công Uẩn vì không

những Công Uẩn có tài quán chúng, có dạ nhân từ mà thân thế chàng từ nhỏ lại rất khác thường.

"ông thân sinh Công Uẩn vốn xưa rất nghèo, phải đi làm ruộng Ở chùa Tiêu

Sơn để mưu sống. Một sư nữ trong chùa, thấy tình cảnh bác nông phu đem lòng

thương hại rồi hai người yêu nhau. Mãi sau, sự vụng trộm của hai người bị sư cụ

biết.

"Ngài nổi giận, đuổi tất cả hai người đi nơi khác. Hai vợ chồng lạy tạ sư cụ rồi bước ra. Khi qua rừng Báng, hai vợ chồng dừng chân nghỉ cho đỡ mệt. Chồng khát nước, tìm ra cái giếng gần đấy để uống nước. Vợ, ngồi chờ mãi không thấy chồng về, vội chạy ra giếng tìm hì mới đã đùn lấp thành một nắm mồ cao. "Chị chàng khóc thương thảm thiết đoạn vào xin ngủ nhờ trong chùa Ứng Tâm gần đấy.

"Thì, đêm trước hôm sư nữ đến chùa Ứng Tâm, sư cụ nằm mộng thấy Long Thần bảo rằng "Ngày mai, người phải dọn chùa cho sạch vì có Thiên tử giáng lâm". Tỉnh dậy, sư cụ làm theo lời thần mộng nhưng ngồi đợi từ sớm tới chiều chỉ thấy một sư cô có mang vào xin ngủ nhờ.

"sư cụ lấy làm lạ, hỏi thì người đàn bà kể ngay chuyện mình cho sư cụ nghe.

Sư cụ ưng để chị ta trọ Ở Tam quan chùa. Được vài tháng, một đêm kia, trời mưa to gió lớn, sư cụ trở dậy thì lạ quá? Hương đâu thơm ngào ngạt cả chùa. Nghĩ tình, sư cụ truyền bả hộ ra Tam quan xem. Một lát sau, bà hộ bế vào trình sư cụ một đứa con trai mới đẻ và bạch rằng sư nữ, mẹ đứa bé đã chết sau khi Ở cử. Sư cụ ngắm nghía đứa bé, thấy Ở trong lòng hai bàn tay nó in rõ bốn chữ son: Sơn hà xã

"Ngài hiểu rằng lời thần mộng đã ứng rồi, bèn hết sức nuôi dạy cậu nhỏ.

Tháng, năm qua đứa bé vụt đã lên sáu tuổi. Một hôm, nhà sư truyền cậu bưng oản lên chùa cúng Phật, cậu ta tinh nghịch khoét hết lòng oản ăn trước.

"Sớm hôm sau, sư cụ gọi chú nhỏ mà mắng rằng:

"- Mày hỗn lắm, dám ăn vụng oản cúng.

"Chú bé mỉm mỉm cười:

"- Ai mách mà cụ rõ?

"- Đức Long Thần đã báo mộng cho ta.

"Chú nhỏ tức lắm, định tâm báo thù người đã phản mình. Chờ lúc sư

cụ ngủ
rồi, chú nhỏ lén lên chùa, đánh vào cổ ông Long Thần ba cẳng tay
đoạn lấy bút
viết lên lưng pho tượng bốn chữ: Lưu tam thiên lý. Sáng sớm, nhà
sư vừa thức giấc
đã vội lên chùa xem, vì Long Thần có mộng cho nhà sư biết là có
Thiên tử đầy
mình đi xa. Quả nhiên, sư cụ thấy chữ Công Uẩn viết trên lưng pho
tượng. Sợ hãi,
sư cụ lấy nước để rửa nhưng rửa thế nào cũng không sạch. Gọi
Công Uẩn vào
trách thì chú nhỏ lấy nước bọt lau sạch ngay.
"Năm Công Uẩn tám, chín tuổi, sư cụ cho sang chùa Tiêu Sơn để
học nhà sư
Vạn Hạnh. Công Uẩn rất thông minh nhưng học rất lười. Một hôm, cụ
cậu không
thuộc bài, sư cụ bèn trối lại bắt nằm ngủ suốt đêm Ở mặt đất. Công
Uẩn vẫn trơ
tráo như không lại còn ngâm câu đối chơi là khác".
Bội Ngọc nghe cha nói đến đây, vội cúi mặt để giấu một nụ cười.
Phạm Thái sư cũng cười:
- Anh học trò biếng nhác ấy thế mà hay chữ đáo để? Anh ta ngâm:
"Canh khuya chẳng dám giang chân duỗi.
~ ngại non sông xã tắc xiêu!...
"Sư cụ Vạn Hạnh, đã nghe sư cụ chùa Ứng Tâm kể chuyện Lý Công
Uẩn, nay
lại thấy chàng ngâm câu nọ, bỗng đem lòng kính sợ, vội nhảy xuống
đất, cời trối
tha cho chàng..."
Phạm Thái sư lặng im một lát đoạn bảo con:
- Thân thể và khí phách Công Uẩn như vậy nên nhiều người tin chắc
chàng sẽ
làm vua. Ngọa Triều Hoàng đế cũng ngờ vực Công Uẩn, nên mới sai
chàng vào
Nam, có ý mượn quân Chiêm Thành giết chàng. Bạo chúa lại cho
rằng cha cũng
đồng mưu với Công Uẩn...
Bội Ngọc giật mình nhìn cha; sắc mặt nàng biến hẳn...
Phạm Thái sư thở dài :
- Bạo chúa đã ngờ thì kẻ bị ngờ phải chết. Cha con ta đã tới lúc phải

lìa tan rồi

đây? Nhưng, c ha dù chết cũng không ân hận gì. Cha chỉ lo cho con.

Hiện giờ,

Công Uẩn đi xa, cha thì không biết thì sẽ phải hạ ngục lúc nào...

- Cha ời?...

- Cha định cho con lánh trước đi. Con hãy trốn về CỔ Pháp, vào chùa Tiêu Sơn

nhờ sư cụ Vạn Hạnh che chở cho. Cha đã có thư cho sư cụ rồi.

Bội Ngọc run:

- Thừa cha, cả hai cha con cùng trốn đi có hơn không?

Thái sư lắc đầu:

- Không thể được ? Cha đành cam chịu chết cho trọn nghĩa với nhà Lê. Cha

không muốn hậu thế ngờ cha là một kẻ bày tôi bất trung. Còn như con, con phải

tạm lánh đi để chờ ngày khác...

- Con lòng nào bỏ cha Ở lại mà đi cho đành?...

Bội Ngọc vừa nói vừa khóc nức nở. . .

- Con không nên câu nệ quá. Vả lại, chính cha đây truyền lệnh cho con phải ra

đi, con không được cưỡng lời. Con ra đi và nên tỏ ra là một người con xứng đáng

của cha, người vợ xứng đáng của chồng con. Con hãy chờ lúc chàng về. . .

- Nhưng đã chắc đầu chàng thoát tay bạo chúa?

- Điều ấy, con chớ ngại. Lòng Trời đã định, người ta, dù là đấng vua chúa,

không thể làm khác được. Lúc này, con nên tin Ở Trời.

- Cha ời?...

- Con không được nói gì thêm nữa? Con phải đi ngay bây giờ. Con hãy cải

trang làm một gã thư sinh. Trong khi ấy, cha bảo nó giống ngựa và dặn dò tên lão

bộc Trọng Tín để nó theo hầu con...

Cái hột mạn

Hồi 8

Tưởng chàng trải nhiều bề nằng nỏ,
Ba thước gươm một cổ nhung yên.
Xông pha gió bãi trắng ngàn,
Tên treo đầu ngựa, pháo ran mặt thành...

BỎ lại phía sau tất cả sự náo nhiệt của kinh thành, sự sùng bái của quần chúng,
sự nhớ nhung của một tấm lòng, Công Uẩn kéo quân thẳng xuống phương Nam,
qua những cánh đồng đất sỏi, cây mọc lưa thưa và cằn cỗi, những bãi dừa cao vút,
gió đánh rì rào . . .
Dần dần, thảo mộc biến đâu hết cả, trơ ra những cồn cát mênh mông chạy tít
đến chân trời.
Về tay trái, bể Nam hiện ra, xanh ngắt, với muôn làn sóng bạc kể tiếp nhau
tung bọt lên những bờ đá lờm chờm... Xa xa về tay phải, dãy Trường Sơn, hùng vĩ
như một mảnh thành còn sót lại của một thời đại hoang đường nào, hiện sừng sững
trong lớp bụi sương hồng mờ ảo . . .
Hơi nóng, tự vòm mây ngàn ngút như lửa hung, gieo xuống, nặng nề, bức bối,
và gió bẻ, đầy những bụi vàng lấp lánh và những khí vị lạ lùng nổi thành một tiếng
vù vù sâu thẳm và liên tiếp không ngừng...
Gần xa tứ phía, chỗ nào cũng hiu quạnh chỗ nào cũng buồn tênh, một nỗi
buồn thoáng nhẹ mà người ta chỉ thấy Ở trên cội đất Chiêm Thành, quê hương của
máu và của những điệu hát rã rời, não ruột. . .
Mỗi khi gió tắt, bụi cát thôi bay, không khí lại trong suốt như pha lê thì trên

đường chân trời, người ta lại thấy một xóm mạc nhỏ ẩn dưới bóng
dừa... Những
tiếng lá rung như vò lụa, lulung tiêng suối chảy như reo cười vắng lại
khiến cho
voi ngựa đồng tai, phỏng mũi và người ta, dù là các chiến sĩ hung
hăng, phải ước
ao một vài phút nghỉ ngơi, mơ mộng.
Nhưng Công Uẩn nhất định gấp đường, vừa để cho quân thù không
kịp phòng
bị vừa nóng lòng trở lại kinh thành, nơi mà bao nhiêu tai nạn đang
lăm le xảy tới
cho các người thân yêu của chàng, như bão táp.
Bởi thế nên, không rẽ ngang rẽ tắt vào đâu hết, Công Uẩn truyền ba
quân
thẳng trước tiến lên, gặp tối thì ngủ tạm ngay bên đường, khát thì
uống nước Ở
ngay các vũng nhỏ.
Chẳng bao lâu, những ngọn tháp đá thứ nhất đã lù lù hiện ra, in hình
gờ lạ lên
trời xanh trong vắt. . . Địa thế cũng mỗi ngày một thêm hiểm trở,
những gò đá khô
khan cháy nắng, những thung lũng quanh co đầy bóng tối liên tiếp
nhau, nom có
vẻ hoang vu đáng sợ, hình như dấu vết của một trận hỏa tai khổng lồ
nào còn để
lại
Cảnh điều hiu vắng ngắt dấu người, ấy thế mà thực ra, chính đó là
sào huyệt
của giặc.
Công Uẩn cho một số lính tản ra các nơi dò thám thì đều nhận được
rất nhiều
vết chân của bọn Chiêm Thành cùng những vật dùng hư hỏng mà
chúng đã quăng
bỏ...
Binh sĩ nước Nam cảm thấy rạo rực trong lòng: cuộc viễn chinh giò
đã tới
đích; gươm đao sắp được mang ra thử. Mà, trong khoảng đất trời hiu
quạnh ấy,
những cuộc xung phong ghê gớm không biết chừng sẽ nổ bùng ra
lúc nào ? . . .

Lúc này, quân Nam tiến một cách dè dặt...
Cõi đất Chiêm Thành đồi núi trùng điệp chạy tít tắp đến chân mây...
Hé thấy
đều một vẻ chói lòa, man dã: ánh nắng hoa mắt; cát trắng hoa mắt
xào xạc dưới
chân người và chân voi ngựa; cỏ cây cháy xém dưới mặt trời: vòm
không vắng
lulung mây chỉ cau có...
Mấy nghìn linh hồn bị kích thích, giương mắt, giồng tai, như một đàn
dã thú
rình mồi, lắng nghe những tiếng âm thầm vắng vắng...
ĐÓ là những tiếng động thăm thê và ai oán hình như tự lòng đất
thoát lên.
Khách lữ hành không ai là không từng đã chú ý đến sự lạ lùng đó
nên thường bảo
nhau rằng: sứ Chiêm Thành là cõi đất của những oan hồn...
Rồi, một buổi kia, vừa qua một dải đồi lờm chờm, Nam quân bất thần
rơi
xuống đoàn binh của giặc.
Đêm tối như mực, lại thêm gió bẻ gào thét liên miên khiến quân
Chiêm Thành
không hay không biết gì cả.
Mặt trăng hạ tuần đã mọc nhưng vẫn ồm Ờ lẫn lút trong mây đen.
Công Uẩn mỉm cười:
- Thực là Trời giúp ta?
Chàng ra lệnh cho kỵ binh và tượng binh bao vây tứ phía, không để
một tên
nào chạy thoát rồi thân tự dẫn bộ quân lên vào giữa trại giặc...
Không ngờ sự xảy ra, lũ mọi Chiêm Thành yên chí ngủ lẫn như chết.
Những
tên quân canh cũng thu hình trong lulung tấm da dê, lim dim gật
gưỡng.
Binh sĩ nước Nam, im lặng như những cái bóng, bò dần vào. Mỗi
người cầm
một thanh đao cực sắc hoặc cầm một cái thuôn có ngạnh như lưỡi
câu dùng để giựt
ra từng mảnh thịt mỗi khi đã đâm trúng bất cứ một chỗ nào trong
thân thể kẻ thù.
HỌ nín tiếng bò trong đêm tối, chẳng khác một đàn rắn độc.
Khi đã vào hẵn bên trong rồi, họ bất thần hò reo inh ỏi; những ánh

binh khí lập
lòe nhu muôn vàn ánh chớp cứ nhè ngực, cổ, gáy, bên địch mà cắm
vào phàm
phập...
Một cảnh hỗn loạn ghê gớm diễn ra trong ánh trăng mờ...
Những tiếng thở rít qua những tấm ngực thủng, những tiếng rên hấp
hối,
những tiếng gào thét dã man, những tiếng sắt va nhau, những tiếng
ngựa, dê, bò
rống vỡ lở, tán loạn khiến cho đêm lạnh rùng mình ? . . . Những
luồng máu nóng dội
ồng ộc trên các mảnh thân tan nát xông lên một mùi gây gây, nhạt
nhẽo.
Bên trên cảnh chém giết tơi bời: gió bẻ vắn kêu gào thảm thiết, hình
như đó là
một linh hồn đang hoảng hốt chạy về phía lulung cha già, vợ goá,
con thơ để nhắn
họ:
"- Khóc đi? Hãy khóc đi, khóc những chinh phu, tử sĩ đang phơi thây
trên mặt
chiến trường ?
Hồn sĩ tử gió ù ù thổi;
Mặt chinh phu trăng dối dối soi.
Chinh phu, tử sĩ mấy người,
Nào ai mặc mặt, nào ai gọi hồn ?
(Nguyễn Thị Diễm àm)
Hai bên đánh nhau suốt sáng. Dần dần, muôn tiếng sát phạt im
bặt... Trong
khoảng mơ hồ hi quạnh chỉ còn nghe một tiếng vắng vắng oán than...
Bình minh
rút rè như kinh hãi phải trông thấy cảnh đầu rơi thịt nát. Vàng chiều
dương, bạo
hơn, ngạo ngễ soi nụ cười chói lọi trong những vũng máu đào...
Công Uẩn truyền gọi loa điểm lại sĩ tốt. Trừ vài chục tên bị thương
xoàng,
Nam quân không hao hụt mất người nào.
Về bên giặc, hết thấy đều nằm ngổn ngang trên mặt đất? Tám mươi
thủ cấp lặn
trong cát bụi chứng tỏ sự toàn thắng của Lý Tượng quân. Chàng, áo
bào nhuộm

máu, đứng trước ba quân, oai dũng như một vị thần Phá Hoại.
Công Uẩn sai thu lulung thủ cấp giặc bỏ vào những chiếc túi da dê
đem về
kinh vì đó là món đồ giải trí sở thích của vua Ngọa Triều.
Chàng lại cho sục các hang đá xung quanh thì tóm ngay được vua
Chiêm
Thành cùng mấy viên quan hộ giá.
Công Uẩn thoát đầu toan giết tất, nhưng sau chàng nghĩ lấy uy khiếp
chúng
sao bằng lấy đức phục nhân tâm, bắt chước Gia Cát Lượng đòi Tam
Quốc thất
cầm thất phóng Mạch Hoạch, chàng gọi vua Chiêm lại gần mà bảo
rằng:
- Hỡi Man Vương? Nước Nam tuy đủ binh hùng tướng dũng mà có
bao giờ
gây chuyện với lân bang? Là vì đức Hoàng đế ta nghĩ rằng binh đao
là phúc lớn
của quần sinh nên Ngài không nở đất bằng gây cuộc phong ba khiến
cho đồng
xương vô định những cao bằng đầu.
"Thế mà nhà vua tự nhưng bỏ lễ triều cống, manh lòng phản trắc
khiến cho rút
lại biết mạng số tốt phải tan tành trong cát bụi, như thế có phải rằng
nhà vua đã cố
tình phạm tội bất nhân, bất tín chăng?
"Hôm nay, ta, vâng mệnh Thiên tử, cầm quân tinh nhuệ ra đây mới
đánh một
trận mà toán binh sĩ của nhà vua đã như gói tan trúc chẻ. Không
những thê thân
ngàn vàng của nhà vua cũng sa vào cạm lưới nót: cơ nghiệp bá
vương từ nay
chẳng qua một mớ tro tàn.
"Nhưng, ta không nở để cho như thế. Người đời ai cũng có thể
nhầm, miễn
biết hối quá thì thôi. Ta đây không phải như Bạch Khởi, Hạng Vũ giết
kẻ đã bại,
đã hàng.
"Và, trước cảnh diệt vong đã sờ sờ trước mắt, nhà vua hẳn lấy làm
hối hận. Ta
mong sao sự hối hận ấy sẽ là bước đầu sự hòa hảo chân thành giữa

hai nước từ nay
về sau. Ta vui lòng tha cho nhà vua về nước. Không những thế, ta
còn sẵn sàng ủng
hộ cho nhà vua giữ vững ngai vàng của tổ phụ mấy đời. Nhà vua nên
mau mau
dâng biểu sám hối lên Thiên tử, xin lại triều cống như mọi khi, dẹp
hết lòng phản
bội để cho bách tính được an cư lạc nghiệp.
"Nhược bằng nhà vua, khi được tha về, lại vẫn cậy thành cao hồ
rộng, lương
thực nhiều, binh lính giỏi, ứ gây cuộc binh đao thì chỉ trong sớm tối
ta sẽ kéo
quân tới Chà Bàn hỏi tội. Lúc ấy, ngọc đá khôn phân, nhà vua có van
nài cũng
không ích gì nữa ? "
Nghe Công Uẩn nói, Man Vương chỉ cúi đầu nín lặng. Hai giọt nước
tự hai
khóe mắt hần từ từ lặn xuống ngực chiến bào...
Công Uẩn vừa dứt lời, hần vội thụp xuống đất lạy tạ:
- Tướng quân thực là người trời? Quả nhân biết mình tội lỗi đã nhiều
xin cam
đoan từ nay dốc lòng cải quá, quy thuận Thiên Triều để tạ cái ân đức
tái sinh của
Tướng quân. Quả nhân không bao giờ để cho xảy ra việc can qua
nữa. Tướng quân
có thể về Kinh cho sĩ tốt nghỉ ngơi.
- Tôi xin tin Ở lời hứa của nhà vua.
Ngập ngừng một lát, Man Vương khẽ nói:
- Nhưng, trước khi tướng quân về, quả nhân muốn rước Tướng quân
sang chơi
Chà Bàn trong ít bữa để quả nhân được tỏ lòng kính mộ. Dám mong
Tướng quân
thể tình mà nhận cho.
Công Uẩn không chút hoài nghi:
- Vâng, nhà vua đã có lòng, tôi không dám trái lệnh. Xin nhà vua lên
đường
trước Tôi chuẩn bị tam quân thủng thẳng tiến lên sau.

Cái hột mạn

Hồi 9

Đóa lê ngon mắt Cửu Trùng,
Tuy mảy điể mm nhạt nhưng lòng cũng siêu.
Về vưu vật trăm chiều chải chuốt,
Lòng Quân Vương chỉ chút trên tay,
Má hồng không thuốc mà say,
Nước ha muốn đổ, thành này muốn nghiêng. . .
ôn Như Hầu

Vua Ngọa Triều suốt ngày đêm mơ tưởng Bội Ngọc. Sự thềm thuồng của đấng
vương giả, lần ấy là lần thứ nhất, không thực hiện được như lòng.
Ngài bức tức lắm, tuy trên mặt rờn, vẻ thờ Ơ vẫn y nhiên như pho
tượng đá.
Sự căm hờn lạnh lẽ đã khiến viên Cửu Môn đề đốc phải rơi đầu vì tội
đã bắt được
Phạm Thái sư mà còn để Bội Ngọc trốn thoát. Ngài lại đã truyền lệnh
tra tấn Phạm
Thái sư bằng tất cả mọi thứ cực hình nhưng vị lão thần vẫn nhất định
cần rằng.
Trước thái độ gan góc ấy, vua Ngọa Triều cảm thấy nổi mệt nhọc của
những
lớp sóng kinh không lay chuyển hòn đá tảng. Đã tức giận, nhà vua
càng tức giận
không biết chừng nào ? Ô hay, sự ham muốn của ông vua độc đoán,
như mũi tên do
tay thiện xạ bắn ra, lại có thể không trúng đích được sao?...
ĐÓ là điều mà bạo chúa không ngờ. Ngạc nhiên, vua Ngọa Triều lúc
ấy cảm
thấy mình cũng chỉ là một người.
Ngài âm thầm suốt ngày trong cung cấm, không nói, không rằng,
cũng không
cho phép ai được tấu đối sự gì cả. Một tên cung nữ, cậy mình được
vua sủng ái
nhất, khẽ mon men lại gần bên Ngự tọa. Nhưng, hấn vừa mở miệng

thì cả một
chiếc bình sứ cổ đã vỡ toang trên đầu hấn? ... Đoàn thiếu nữ túc trực
hai bên tả hữu
đều kinh hồn nín thở. Chúng cảm như thóc, đứng rõ im, tựa hồ muốn
lẫn với các
bức tượng đồng. . .
Rồi, đáng nhẽ cứ ngồi tốt trên ngai như vị thần thiêng muốn gì được
nấy mà
không phải nhọc lòng cử động, vua Ngọa Triều đứng phắt dậy, đi
quanh trong
phòng: Ngai nóng lòng chờ tin của bọn nội giám sai đi lòng Bội Ngọc.
Vua qua chỗ nào, bọn thị vệ chỗ ấy lại một phen bỏ vĩa. Chúng dán
mình vào
vách, cố giữ mà toàn thân chúng vẫn như đám sậy gió rung...
Giữa lúc ấy, một tên nội giám Ở ngoài chạy về để báo tin rằng Bội
Ngọc có lẽ
không còn có Ở kinh thành . . .
vua Ngọa Triều vung chiếc dùi đồng cầm trong tay; tên nội giám lẩn
ra chế
thẳng
Một lát sau, một tên khác chạy về. Trông thấy xác bạn, hấn run như
rễ...
- Bội Ngọc đâu?
Ngã khụy xuống trước mặt vua, tên nội giám cố nói:
- Tâu... Bệ hạ... thần chẳng thấy dấu vết Phạm tiểu thư đâu cả?
...
Chiếc dùi đồng lại giáng xuống như sét đánh; tên nội giám ngã quay
xuống
gần bên mình bạn.
Tên thứ ba cũng lại như hai tên kia.
Và, sự tức giận càng như lửa cháy trong lòng, vua Ngọa Triều bước
thẳng lên
lầu Ngọa Môn...
Mặt trời đã gần khuất sau dãy núi phương Tây màu tím thẫm; ánh
nắng vàng
ngùn ngụt trên các chòm cây to và các ngọn tường rêu phủ trong khi,
Ở các nơi
khuất bóng, sương chiều đã rã xuống cảnh vật một lớp bụi phấn mơ
hồ.
Đứng trơ như một tảng đá, vua Ngọa Triều nhìn cảnh tàn mà uất cho

cái uy

quyền không tuyệt đối của mình...

Trong lúc ấy, muôn vàn tinh tú kế tiếp nhau hiện ra trong thăm mù khơi.

Những con dơi đêm bay vùn vụt quanh đầu vua như lũung ý nghĩ đen tối chợt

hiện ra rồi tan mất...

Vua thở dài thất vọng:

- Cả một đất nước mở ra dưới chân ta kia gồm có bao vạn sinh linh chưa thấy

bóng ta đã vội gục đầu xuống cát bụi. Mỗi một câu ta nói là một cái mệnh lệnh

thiên thần đối với chúng. Ta ngự qua chỗ nào là y như một cơn dịch lệ qua chỗ

nấy. Một mũi tên của ta bắn ra đủ làm rung chuyển bốn phương trời. ấy thế mà,

đến nay, sự ao ước nhất của ta không được thỏa?

Ngài nghiêng răng ken két rồi truyền gọi Đình Thọ.

Hoảng kinh như phải ra trước mắt Tử thần, Đình Thọ quỳ mọp xuống sân

gạch, khẽ bò dần lại bên vua. Hấn ngửa mặt trông lên, khẽ cất giọng van nài tha

thiết:

- Tâu thánh thượng, Ngài sinh phúc cho hạ thần: tiểu thư Bội Ngọc, con Phạm

Thái sư, mà Thánh y đã muốn thu dụng, hạ thần dám chắc không trốn đâu thoát

khỏi Hạ thần đã dò biết rằng nàng mặc giả trai chạy sang vùng Đình Bảnh xứ

Kinh Bắc rồi. Thần sẽ tìm cho kỳ được tiểu thư Bội Ngọc về dâng Thánh thượng.

Một khi đã vào tới Thâm cung, thấy cuộc đời vương giả cực kỳ tôn quý, nàng sẽ tự

mình vui vẻ nhận vào hàng cung nữ được châu chực mình rồng.

- Nhà người đã biết đích xác Bội Ngọc trốn vậy nhà người còn đợi gì mà chưa

bắt nàng về đây?

Đình Thọ cúi đầu, run như cây sậy.

Vua Ngọa Triều nghĩ thầm: Bội Ngọc phải ẩn lánh ta như vậy có lẽ nàng đã

dan díu cùng ai rồi chẳng? . . . Hẳn lại chỉ Công Uẩn ? . . .
Nghĩ vậy, vua Ngọa Triều bỗng nghiêng hai hàm răng, sắc diện Ngài
đỏ bừng
như lửa, lần thứ nhất bao nhiêu máu trong mình Ngài dồn cả lên
gương mặt thờ
Ở Nhưng lại xanh tái, lông mày Ngài cau lại, mắt Ngài quắc lên, dữ
tợn đến nỗi
Đinh Thọ ngất đi...
Ngài đá mạnh vào người tên Thái giám:
- Nhà người mau mau đem quân Ngự lâm ra thành, tiến thẳng sang
Kinh Bắc
khám hết các dinh thự, các đền đài, các tư gia, cho đến lều tranh
vách đất cũng
không từ, đem cho được Bội Ngọc về đây, mặc dù nàng còn sống
hay đã chết. Nếu
không được thế, nhà người sẽ phải đem thân làm mồi cho con mãnh
hổ của
Trẫm?...
Đinh Thọ lạy năm lạy đoạn xuống cổng thành để thực hành đế mệnh.
Vụt chốc toàn thành nổi lên tiếng động long trời và, nếu vòm trời
không xanh
thảm, cỏ cây không im lặng, người ta có lẽ ngờ rằng nổi trận phong
ba: ĐÓ là đoàn
Ngự lâm quân, ngồi trên các chiến xa lớn sơn đen rầm rộ kéo ra
thành...

Cái hột mận

Hồi 10

Nước doanh hán, viết đồn rửa sạch,
Khúc nhạc tử, réo rất lừng khen
Tài so Tần, Hoắc vẹn tuyền,
Tên ghi gác Khói, tượng truyền đài Lân.
Nguyễn Thị Diễm

Qua một cõi mộng mênh những núi đá, những cồn cát, những tháp di hình,
những làng mạc lẻ loi ẩn dưới bóng dừa, Công Uẩn và đoàn dũng sĩ
tiến thẳng tới
Kinh thành ĐỒ Bàn, quê hương của các vũ nữ mà chàng vẫn nghe
đồn như các tiên
nga trong cổ tích.
Nhô lên từ các bí mật nên thơ của vườn Ngự uyển và rực rỡ trong
ánh sáng
rực rỡ của mặt trời giội lênh láng xuống muôn khóm hoa tươi mơn
mởn trên nền lá
bóng xanh như ngọc, những cung điện bằng cẩm thạch màu vàng
màu tím, theo
một lối kiến trúc lạ lùng, đột hiện trước mặt Lý Công Uẩn như một
cảnh rõ ràng
trong mộng ảo . . .
Chàng dừng ngựa, mở ta cặp mắt nhắm mê man hằng trông canh,
chẳng khác
nhà thi sĩ đắm say một bài thơ đẹp.
Mãi sau, chàng mới truyền lệnh cho nhạc binh cử khúc quân thiều để
báo tin
vào kinh thành. Quả nhiên cổng thành mở rộng, một đám đông sắc
sỡ hiện ra với
muôn tiếng ồn ào của nhã nhạc, của người reo, vật rống...
Vua Chiêm Thành ngự trên mình con voi trận thắng đủ bành khấu
thêu vang
dát ngọc, tiến lên trước để mừng đón ân nhân, theo ngài là các võ
tướng, giáp trụ

đầy mình, cười trên lưng những con ngựa tuyệt đẹp, sau cùng là cả một bể người Ò

ạt

Khi chỉ còn cách Lý Công Uẩn độ chừng mười thước, vua Chiêm Thành ra

hiệu để quân tượng bắt vui quỳ xuống đoạn nhà vua chấp tay vái Công Uẩn mà nói

rằng:

- Hỡi người, tôi xin kính chào Người, tôi để lên miện và lên ngực tôi vì từ nay

miệng tôi sẽ chỉ nói với Người những câu thành thực, lòng tôi sẽ chỉ rung động bởi

sự biết ơn.

Dứt lời, nhà vua phát tay áo ngự một cái?

Đoàn võ tướng, từ nãy im lặng như tượng đất, vụt phóng ngựa chạy vòng

quanh trước mặt Công Uẩn và hò reo ầm ĩ. Thực là một cảnh tượng phi thường,

một cơn lốc ngũ sắc, trong đó, ánh gương lấp lánh dưới nắng chiều như muôn

nghìn tia chớp điện. . .

Khung cảnh chung quanh tựa hồ giúp thêm vẻ tráng lệ cho cuộc biểu diễn oai

hùng; mặt trời, giống hệt quả cầu bằng máu đang từ từ chìm mất, trong vùng lửa

hoàng hôn. Những dải núi xa hiện trên nền da cam từng đám máu, thẫm tím vĩ đại.

Một vài dải mây xám viền lửa đỏ, lơ lửng giữa mòm không trong biếc.

Từng đám

hơi nóng tự mặt đất bốc lên ngùn ngụt. Sương lam bắt đầu lan trên những đồng

rộng mênh mông . . .

Lý Công Uẩn, sau khi tấm tắc khen thắm bọn vũ tướng Chiêm

Thành, cũng

muốn tỏ cho họ biết tài các tướng tá của mình. Chàng vẫy tay một cái, tức thì các

tướng Nam, sóng nhau từng đôi một, bắt đầu biểu diễn. Họ cụp chặt láy yên, thúc

cho ngựa phi sát đất, tay múa siêu đao loang loáng hoặc tung bổng lên không rồi

lại bắt lấy một cách dễ dàng.

Đám đông dân chúng Chiêm Thành vỗ tay khen ngợi và hoan hô như sấm.

Nhìn theo đoàn tướng tá của mình. Công Uẩn thích chí cười khanh khách.

Máu trong người chàng sôi lên. Hồn thượng vũ rạo rực, chàng quát một tiếng

to, con ngựa bạch nhảy chồm một cái đoạn lao thẳng xuống đồi như một mũi tên

bắn, Công Uẩn đứng phất lên yên ngựa. Chiếc áo bào chàng mặc bay tung trước

gió chẳng khác một lá cờ hồng...

- U ha!... U ha!...

Khán giả say sưa, cùng gào lên như bão rống...

Công Uẩn nhào đầu ra phía trước, chân quắp lấy cổ ngựa, chồm mũ chỉ cách

mặt đất chừng một gang tay. Vụt cái, chàng lại ngồi thẳng trên yên, rẽ cương cho

ngựa quay đầu lại rồi, như chớp loáng, chàng nhảy tới trước mặt vua Chàm. Bỗng,

con ngựa chàng cưỡi choãi thẳng bốn chân, đứng sững lại rồi cả người cả ngựa im

phẳng phắc nom chẳng khác một pho tượng bằng đồng hun của một nhà điêu khắc

đại tài

Cả cái bề người ầm ầm nổi sóng...

Công Uẩn vẫn điềm nhiên, chàng thủng thỉnh cùng vua Chàm tiếng thẳng vào

cổng thành...

Trong nội điện, yến diên đã chực sẵn. Vua Chàm mời Công Uẩn ngồi vào ghế

thượng tôn đoạn truyền cử nhạc. Tức thì những tiếng tơ đồng, tiếng sênh phách,

tiếng tiêu quyền nổi lên, nhịp theo một điệu hát lạ lùng ngậy ngát ? . .

Tiếng đàn tiếng hát mới buồn làm sao ? NÓ gọi ra trong lòng tráng sĩ tá cả nhớ

nhưng u ẩn, những sầu muộn mênh mông; nó đem cho cơ thể một nỗi chán chường

tê tái

Bọn vũ nữ, quỳ hai hàng trên những nệm thêu ngũ sắc và đương mơ màng xa vắng, bắt đầu rung động, thốt hức đoạn từ từ đứng dậy... Một chiếc mũ đầu mâu nhọn hoắc bằng vàng đính ngọc che kín mái tóc mây, như cả một trời sao lấp lánh; lulung vòng vàng rung rinh trên ngực; bộ áo giáp ken bằng vẩy bạch chên lấy cái mình dẻo như một đoạn song non; một đôi vòng nhạc đeo quanh hai cổ chân; y phục của bọn vũ nữ một loạt như nhau cả. Bị ảnh hưởng của âm nhạc, họ bắt đầu uốn éo, ngã nghiêng, vẩy mình như đàn rần, quỳ xuống, đứng lên, chắp hai bàn tay về trước ngực hoặc dang thẳng ra hai bên, chờn vờn như đàn chim sắp cất cánh... HỌ theo đúng từng nhịp của đàn hát, diễn ra một cảnh tượng huyền ảo, dưới ánh ngũ sắc huyền ảo của những chiếc đèn lồng . . . Công Uẩn ngậy ra nhìn; chàn bâng khuâng tưởng đâu mình lạc tới một cuộc dạ hội thần tiên. Thực chưa bao giờ những thanh sắc trên thế gian đã náo nùng, xúc động lòng chàng đến thế. Bao nhiêu chí khí ngang tàng nhiệt liệt bao nhiêu năng lực phấn đấu oai hùng của chàng đều đi đâu mất. Trong giây phút ấy chàng cảm thấy tâm hồn dào dạt như muốn tan ra thành muôn vạn nỗi nhớ niềm thương... Chàng không phải là một chiến sĩ nữa, chàng cũng không phải là một thi nhân. Chàng đã trở nên một khách si tình, yêu vợ vẫn. Mà không yêu sao được ? Quanh mình chàng, biết bao là gái đẹp lượn lờ trong một bầu ánh sáng của mộng mị, biết bao nhiêu làn sóng mắt làm đắm đuối tim chàng, biết bao nhiêu nụ cười đốt cháy da thịt chàng, biết bao nhiêu tấm thân mềm dẻo bõn cột chàng bằng lulung ước hẹn ngấmngâm say sưa... Say sưa hơn nữa vì hể thấy

những vẻ đẹp
thấp thoáng quanh mình chàng lúc ấy đều thuộc về một hế giới khác,
một thế giới
gần như của tưởng tượng... Chàng thấy Ở mỗi vũ nữ Chiêm Thành
một bài thơ
tuyệt diệu những tối nghĩa mà chàng muốn hiểu ? . . .
Vua Chiêm Thành cười ngất. Nâng chiếc chén ngọc. Ngài vui vẻ
uống một
hớp rượu thơm nồng đoạn bảo Công Uẩn:
- Tướng quân? Một người anh hùng như Tướng quân mà không
được làm vua
một nước , nghĩ thực cũng uống một đời ?
Công Uẩn giật mình ngồi thẳng dậy. Chàng vừa Ở cung trắng rơi
xuống cõi
hồng trần. Bao nhiêu nghĩa vụ đối với nước nhà, bao nhiêu trách
nhiệm của một
viên chủ tướng cầm sinh mệnh toàn thể sĩ tốt trong tay vụt lại trở về
với trí nhớ
của chàng. Hình ảnh vua Ngọa Triều độc dữ, hình ảnh Phạm Thái sư
già nua, hình
ảnh Bội Ngọc buồn rầu kế tiếp nhau hiện ra trước chàng loang
loáng...
Chàng vụt nhớ tới những nỗi lo sợ khi cầm quân ra đi, những tai vạ
tày đình
treo lơ lửng trên đầu những người mà chàng yêu dấu. Tấm lòng
chàng đương ngây
ngất, vụt trở nên hăng hái lạ thường. Chàng phải lo đương đầu với
May, Rủi.
Ngoảnh trông về tổ quốc xa xa. Công Uẩn bồn chồn; tim gan như lửa
đốt. Chàng
giận không có đôi cánh bay về cho nhanh.
Giữ áo đứng lên, Công Uẩn từ tạ:
- Nhà vua có lòng hậu đãi, bồn soái thực thâm cảm thịnh tình. Chỉ
tiếc cuộc
vui ngắn ngủi, đêm đã hò tàn, vậy xin bái từ.
- Vâng, Tướng quân đã muốn nghỉ ngơi, Trẫm cũng không dám nài
ép.
Nhưng, trước khi Tướng quân lui về hổ trưởng, Trẫm xin Tướng
quân hãy tin Ở sự
thành thực của Trẫm. Trẫm xin thề trước Đức Thích Già Mâu Ni Phật

rằng nếu

Trầm có lòng nào phản bạn xin đức Phật ngài tuyệt diệt trầm, và cả
hoàng tộc

Chiêm Thành.

Cái hột mận

Hồi 11

vẫn chưa có tin gì về Bội Ngọc? ... Trong cung cấm, vẫn một bầu không khí nặng nề những khủng và bức dọc... Vua Ngọa Triều vẫn ngồi không yên ổn đứng không vững vàng . . .

Bạo chúa là một vị quân chủ độc dữ ngang với Hoàng đế Néron nước La Mã hoặc Trụ Vương đời nhà Ân bên Trung Hoa. Tính nóng như lửa mỗi cơn lôi đình của nhà vua là cả một phong ba. Và lại, chữ nghĩa ít, kiến thức nông nổi tuy tính rất kiêu ngạo. Nhà vua, bởi thế, thường tỏ ra là một người mê tín như đàn bà. Sự mê tín ngu dốt ấy càng khiến bạo chúa lắm khi coi rất rẻ mạng người, cái mạng của bất cứ kẻ nào mà bạo chúa ngờ có thể hại cho Ngài, hoặc chỉ vô ích cho Ngài.

Một nhân cách như thế thường biểu lộ ra trên nét mặt đầy sát khí; bạo chúa mang trong lòng biết bao nhiêu tội ác nó hiện rõ trong cặp mắt vô cùng nham hiểm. Ngài thực là hiện thân của thần Tam Bành.

Tuy vậy, vua Ngọa Triều cũng run sợ cho tính mệnh của mình lắm. Trong những phút hiếm hoi mà cái oai quyền tuyệt đối của nhà vua bị lung lay, trong những phút mà những cơn say máu người đã nhạt, bạo chúa cũng ngẫm hiểu rằng quanh mình Ngài, sự oán hờn như nước thủy triều càng ngày càng lên mạnh và có thể ngập lìm Ngài đi lúc nào không biết. Chính những lúc ấy bạo chúa tỏ ra mê tín nhất, hay cầu đảo thần minh, hay hỏi dò bói toán nhất, lại hay thi những hình phạt thảm thê nhất mục đích như đem máu người để làm

ngạt những
âm mưu tưởng tượng do trí Ngài sáng suốt bày đặt ra.
Bầy tôi của Ngài, bị đè nén, đều cúi rạp mình dưới sự đe dọa của mã
tấu.
Cái cực hình, mà hai tên cung nữ sủng ái vừa phải chịu khiến cho
những kẻ tự
đắc nhất cũng phải tiêu hồn. Hai kẻ khốn nạn ấy, bị tình nghi là đã
dùng lời bất
kính để nguyên rửa quân vương. Bao chúa nổi trận lôi đình, truyền
gọi hai phạm
nhân đến trước Ngự tọa rồi chính Ngài thân tự cầm bảo kiếm xả
chúng ra làm
muôn mảnh .
Ngài muốn rằng sự trừng phạt ấy sẽ làm cho kẻ khác muốn theo
gương hai
đứa bầy tôi bất trung kia phải khiếp vía. Cái ý định ấy quả nhiên hiệu
quả: những
ai oán thù vua nhất cũng chỉ đành cắn răng chờ đợi cái phút mà
phạm người ta ai
cũng đều phải qua. . .
Sống giữa sự khùng khiếp và sự thâm thù. Nhà vua tuy vậy vẫn
đường hoàng
hưởng lulung khoái lạc dâm cuồng do ba nghìn mỹ nữ cung tần hiến
hàng ngày.
Một người như thế, ai tưởng còn có thể yêu được nữa? ấy thế mà
vua Ngọ
Triều đã yêu say đắm, yêu như một cậu thư sinh mười chín tuổi.
Mối tình đột ngột và thiết tha nung nấu ấy khiến vua Ngọ Triều đã
chán
chường nhục dục, bỗng như một cây candelabra gãy trận mưa xuân.
Thực thế, nhà vua, từ lúc thoáng nom thiếu nữ trên sông, thấy mình
như đổi
mới, hơn nữa, thấy mình trở nên một người khác hẳn, nhà vua cũng
bất đầu hy
vọng điên rồ, cũng nhớ nhung vợ vẫn, cũng ghen tuông một cách vô
nghĩa lý như
một anh chàng si chữa biết đời.
Mối tình khẩn thiết ấy, thêm có một oai quyền nhất thống, một tâm
tính hiếu
sát, càng trở nên mạnh mẽ và ghê biết chừng nào ?

NÓ là cả một lớp sóng ngất trời bị cái thái độ kiêu hãnh, của Phạm Thái sư và sự lẩn tránh gần như ngạo mạn của Bội Ngọc ngăn cản. Làn sóng khi nào chịu lui trước khúc đề mỏng mảnh. Lễ tất nhiên là khúc đề phải vỡ nát. Lễ tất nhiên, vua Ngọa Triều phải làm cho cha con Phạm Thái sư đến cúi đầu khuất phục mới nghe. Buổi sớm ngày hôm ấy, bạo chúa cũng đang nóng lòng chờ tin của Thái giám Đình Thọ nhu mọi khi thì bọn Ngự trù bưng cơm lên. Lính Ngự trù, ăn mặc sặc sỡ, rón rén đi lại quanh Ngự toạ. Chúng lẳng lẳng bày lên long án những món ăn mà vua thích. Nhưng trong lúc ấy, cặp mắt cáu kính của nhà vua luôn luôn nhìn ra phía cửa. Ngài chềnh mảng lẳng nghe bọn Ngự nhạc cử những khúc tiến tửu tưng bừng... Bọn lính hầu bày xong tiệc. Quan Ngự thiện dâng món chim sâm cầm xào nam. Bạo chúa, ngờ vực, truyền:
- Ném trước đi ?
Không ngần ngại quan Ngự thiện khẽ múc một thìa nhỏ và vào miệng nhai và nuốt... Bạo chúa rình xem một lát mới hỏi:
- CÓ ngon không?
- Tâu bệ hạ, tổ hảo ?
Nhà vua gấp má gấp, nhai uể oải... Hai tên cung nữ, quỳ hai bên tả hữu Ngự toạ, cùng nâng một đoạn khăn là để che cho thức ăn khỏi rơi vãi xuống long bào. Chúng tỏ ý khiếp sợ lắm vì chúng hiểu rằng chúng chỉ vô ý một chút là đủ mất mạng như không. ăn ném qua các thứ, uống vài hớp rượu xong, vua truyền triệt yến. Từ hôm Ngài tương tự Bội Ngọc, Ngọa Triều Hoàng đế coi các thứ cao lương mỹ vị bất

quá như rơm khô.
vừa lúc ấy, có biểu của Đình Thọ dâng về, trong đó, Thái giám thú
thực vẫn
chưa tìm thấy Bội Ngọc, nhưng hấn lại đổ cho là tại sư cụ chùa Tiêu
Sơn cố tình
ẩn nặc.
Bạo chúa hất đổ chiếc kỷ bạch đàn làm vỡ tan cả bộ chén sứ, Ngài
gọi tên sứ
giả vào và quát hỏi:
- Bậy sao không giải tên ác tăng ấy về đây cho Trẫm.
Tên lính vội quỳ tâu:
- Tâu Thánh thượng sư cụ chùa Tiêu sơn hiện đã áp giải về đợi
mệnh Ở trước
Ngọ môn lâu.
- Đem nó vào ?
Thị vệ tức khắc điệu nhà tu hành lên điện; một người đàn ông chừng
sáu chục
tuổi nhưng khỏe mạnh, vạm vỡ, cử chỉ rất chắc chắn tuy ăn mặc lò
xò. Khuôn
mặt nhà sư vuông chữ điền; màu da tươi thắm; hai hàm răng đều,
chưa khuyết; hai
mắt thông minh; mái tóc mọc nửa vờn đã trắng xóa như cước...
Thoạt trông nhà sư, Ngọa Triều Hoàng đế đã toan vung gươm lên để
chém
nhưng sau lại thôi. Trong cặp mắt Ngài thoáng lóe ra một tia lửa điện;
trên làn môi
Ngài thoáng nở một nụ cười... Vẫy tay ra hiệu cho lính hầu áp giải
nhà sư lại gần
Ngự tọa, bạo chúa khẽ rút con dao chuôi vàng và từ từ chống lên
đầu nhà sư. Rồi,
điềm nhiên. Ngài... róc mía?...
Con dao lập lòe lên xuống; vỏ mía tách rơi lả tả trên vai kẻ thụ hình...
Thình
thoảng, con dao trong tay nhà vua lại lướt lần vỏ mía và bập mạnh
xuống cái đầu
trọc lóc Một vết thương há toác ra, một dòng máu đỏ chảy luể loại
xuống trán,
xuống gáy, xuống mặt, nhuộm đỏ tấm áo cà sa đã cũ màu...
Tả hữu nhìn vua nghịch ác, hồi hộp nín thở, cũng không biết nên
khóc hay nên

cười Nhà sư vẫn cúi đầu im lặng, không một lời kêu van, không một tiếng xoa
xuyết Bạo chúa cũng nghiêm trang làm cái trò chơi tai quái như ai làm một việc
quan trọng, thiêng liêng. Dòng máu vẫn chảy luể loai động thành vũng nhỏ trên
nền gạch vẽ rồng . . .
Róc xong tấm mía, vua Ngọa Triều vừa tiện rời từng khẩu đưa lên miệng nhai
vừa dần từng tiếng hỏi:
- Nhà người giấu co gái Phạm Cự Lượng Ở đâu?
Sư cụ nói buông xông:
- Không biết?
Vua Ngọa Triều tái mặt:
- Phạm Cự Lượng, Lý Công Uẩn và người cùng nhau âm mưu làm phản tội
đáng muôn chết mà nay người còn dám cứng cổ à?
- Đâu có việc ấy? Mà phỏng thử có thể nữa, chẳng qua bọn ta làm cái việc trừ
ác cứu dân, sao gọi là phản nghịch được?
Vua Ngọa Triều thét lên một tiếng. Một làn chớp nhoáng lòe ra khiến mọi
người quáng mắt. đầu sư bay vọt xuống thềm, bỏ lại trên nền điện một vệt máu
hồng...
Như điên lên vì hơi máu, bạo chúa gọi:
- VỐ sĩ đâu, giải Phạm Cự Lượng và khiêng con mãnh hổ của Trẫm lên đây? ...
Thị vệ dạ ran đoạn chạy tấp xuống thềm.
Một lát sau , họ khiêng lên trước ngự tọa một cái cũi sắt nan thưa trong nhót
một con hùm cực lớn. Cùng lúc ấy, Phạm Thái sư bước tới đàn trì. Ngài không lay
mà cũng không thay đổi thần sắc trước cái thây chết của khách tu hành tuy chính
thân thể Ngài cũng đã sứt sỡ, vỡ vàng, xanh lợt. . .
Con mãnh hổ, người thấy mùi máu, gầm lên và nhảy lồng lộn trong cũi sắt.
Trở ác thú, vua Ngọa Triều bảo Thái sư họ Phạm:
- Nếu người không nói thực cho Trẫm biết chỗ ẩn mình của con gái

người thì

mãnh hổ đây sẽ vì Trẫm mà xé thân người ra làm trăm mảnh.

- Ta chịu chết còn hơn chịu làm hại đời con gái yêu của ta.

Vua Ngọa Triều cười nhạt:

- Làm một vị Quốc trượng không muốn, nhà người lại muốn làm mồi cho cọp,

thì lạ thực ?

- Ta thà chết chứ không thêm cái ngôi Quốc trượng. Con ta thà chết còn hơn là

phải hiến cho hôn quân.

Bạo chúa nghiêng rằng:

- VỖ sĩ? Trối nghịch tặc vào cột son và lấy sắt đỏ gí vào lưng hắn, mau?

VỖ sĩ dạ vang rồi lò lửa bắt đầu cháy, rồi những thỏi sắt bắt đầu đổ rục.

Chúng, sau khi đã lấy dây buộc chặt ngang lưng Phạm Thái sư vào cột, lần

lượt cầm sắt đỏ ấn mạnh lên lưng Ngài.

Thịt cháy xèo xèo, mùi xông khét lẹt... Đau quá, Phạm Thái sư vừa cúi mình

ra phía trước thì bị ngay mạnh hổ giương vuốt tát một cái bằng trời giáng. Quai

hàm Thái sư treo hắn đi, thịt má Ngài rách, bướp, đổ loang. Thái sư kêu rú lên và

cố lật mình lại phía sau. Bọn võ sĩ lại cầm sắt đỏ gí vào vết bỏng trên lưng Ngài...

Để tránh sự đau đớn, ông già khốn nạn vội xoay mình thì con mãnh hổ, sau một

tiếng gầm rùng rợn, lại quào vồ lấy miếng mồi ngon. Và cứ như thế mãi cho tới

khi vị công thần của Lê Đại Hành Hoàng đế, không chịu được thảm hình ấy nữa,

gục đầu xuống ngực và thở hắt hơi thở cuối cùng ? . . .

Vua Ngọa Triều, nhoen một nụ cười đắc chí:

- Cho thế mới đáng đời quân phản chúa? VỖ sĩ bây, tháo xác chết của nghịch

tặc ném vào lòng sắt cho mãnh hổ.

Bọn thị vệ làm theo nhời phán. Tức khắc thi thể của Phạm Thái sư bị hùm cắn

xé và nhai nát cả thịt, xương...

Cái hột mận

Hồi 12

Bóng kỳ sỹ giã từ quan ải,
Tiếng khải ca trở lại Thần Kinh,
Đình non ha đá để danh,
Triều thiêng vào trước cung đình dâng công.
Nguyễn Thị Diễm

Đoàn quân thắng trận về tới kinh thành vào giữa một buổi chiều cuối xuân
chói lọi...
Mặt trời tà chim trong một vũng hồng... ánh nắng hấp hối nhuộm các chòm
cây to và các nóc cung điện một màu vàng rực: không khí ngào ngạt
những hương
thơm; chim chóc hót vang trong gió ấm. . .
Ngay từ khi mới được tin báo tiếp Ở ngoài biên gửi về, nhân dân
Kinh Thành
đã náo nức bảo nhau mở một cuộc đón rước cực kỳ long trọng đoàn
chiến sĩ đã có
công ghi thêm lá cờ Đại CỒ Việt một chiến tích vẻ vang.
Và cũng bởi thế nên vừa nghe trống từ xa vẳng lại cùng với khúc hát
khải
hoàng bách tính đã Õ nhau đi đón, tiếng reo mừng nổi lên như sóng
cồn bão táp,
vang động đến tận thâm cung.
Vua Ngọa Triều biến sắc: trước cử động sùng bái của dân chúng đối
với Lý
Công Uẩn, Ngài cảm giác lờ mờ rằng oai quyền của mình đã sắp tới
ngày đổ vỡ.
Ngài sợ hãi, nhớ lại giấc mộng ăn lê...
Trời? Cái Ngai vàng của họ Lê có lẽ sắp phải nhường lại cho họ Lý
thực
chăng?
Vuốt những giọt mồ hôi giá ngắt trên trán, bạo chúa đứng phắt dậy,
đi đi lại lại
trong cung, tỏ ý lo lắng. Hình ảnh khôi ngô của chàng thanh niên tuần

kiệt mỗi lúc
một hiện ra trước mắt; Ngài giơ tay ra phía trước, miệng lầm bầm:
- Nghịch tặc ? Mày dám quyến rũ bách tính của ta, mày dám dương
đầu với ta
thì rồi mày phải chết? Mày phải chết bằng cực hình?
Tiếp câu nói của vua Ngọa Triều tiếng hò reo ngoài phố càng bội lên
như ngụ
cái ý muốn đổi quyền thay chủ của cả một dân tộc mà sự chuyên chế
đã làm cho
phẫn uất đến cực điểm.
Rồi, thốt nhiên, toàn thành sáng rực như một cái bể lửa: nhân dân
thấp đèn đốt
đuốc để kéo nhau đi đón chào đội quân chiến thắng.
Từ xa, tiếng trống trận, tiếng vũ nhạc mỗi lúc một gần, trấn áp cả
muôn tiếng
reo hò của bách tính, như tiếng sấm sét nổ trên sóng còn...
Thực là cả lớp sóng người gồm đủ các hạng và cùng điên cuồng lên
bởi xúc
cảm nhiệt liệt. Dưới ánh đèn ngũ sắc, người ta nhận thấy sát cánh
nhau, những
vương hầu khanh tướng kiêu ngạo và rực rỡ, những nho sĩ, áo xanh,
bọn dẫn lộ
của quần chúng, những dân gian quần nâu áo vải...
Hết thấy đều hát to những khúc hùng hồn, reo hò vạn tuế và đốt
những tràng
pháo dài dằng dặc.
Sau đám ấy là những đàn bà con trẻ đi đón chồng, cha, anh. Họ
cũng cười,
cũng hát, cũng nhảy múa, kêu gào như một đoàn hóa dại.
Sự náo nhiệt mỗi lúc một tăng thêm một bội lên rồi đám đông vụt
tách ra làm
hai, nhường lối cho đoàn quân trở...
Lý Công Uẩn đi đầu. Cưỡi trên mình con bạch mã, áo giáp hoen đầy
máu và
cát bụi, chàng hiện ra, dưới bóng cờ đuôi nheo sắc đỏ, lẫm liệt như
một vị tướng
thần
Kéo sau lưng chàng là bộ binh rồi kỵ binh và sau cùng, đoàn voi trận.
Mặt đất rung lên trong khi bầu không khí lẫm lẫm những bụi, vang những
tiếng

reo mừng và s ánh trưng ánh lửa. . .
Toàn thể nhân dân tướng sĩ đều rạo rức cả tâm hồn. Người ta cảm
thấy như có
một luồng điện chạy.
Vừa thoát thấy Công Uẩn, bách tính mừng rỡ như thấy một vị phúc
thần giáng
thế Tự nhiên, người ta so sánh chàng với bạo chúa, tự nhiên người
ta khao khát
một kỷ nguyên mới có thể đem lại cho dân chúng sự thái bình, cái
hạnh phúc và
những phút s ay đắm vinh quang . . .
Cái ước vọng ấy, nhân dân không hề giữ kín trong lòng được nữa.
HỌ phải
hình dung ra bằng nét mặt và bằng nụ cười; người ta phải biểu lộ nó
ra nhời nói, ra
những tiếng hoan hô có lẫn nước mắt.
Công Uẩn cũng nhận thấy lòng dân yêu mình tới cực điểm. Chàng
rất cảm
động và đã có ý tựa vào đó nếu, rồi đây, chàng phải kinh địch với
hôn quân.
Chàng bồn chồn quá vì, từ khi đem quân đi chinh phạt Chiêm Thành,
chàng không
được tin tức gì của Phạm Thái sư và của Bội Ngọc hết. Tuy chưa
nghe thấy xảy ra
sự gì mà chàng vẫn lo canh cánh vì luôn luôn chàng thấy bóng thanh
gươm lừng
lờ trên tính mệnh gia đình họ Phạm. Trông thấy dân gian đi đón
mình, chàng cũng
toan hỏi thăm nhưng cái địa vị một ông tướng cầm nghiêm lệnh cho
toàn quân bắt
buộc chàng không được nói một nhời.
CỔ giữ vẻ nghiêm trang điềm tĩnh, Công Uẩn hết sức nén cơn phong
vũ trong
lòng mỗi lúc một thêm to.
Đoàn quân cứ trẩy, trẩy mãi trong ánh đèn ngũ sắc...
Trăm họ đi kèm hai bên không ngớt lời khen ngợi các anh hùng đã
làm cho
oai danh của chủng tộc như sấm dậy tới phương xa.
Khi quân trẩy gần tới cửa Nam Kinh Thành, một vị võ tướng, vâng
chiếu

mệnh của Thiên tử, đã chục sẵn với các thứ dê lợn trâu bò để khao quân. Theo
chiếu chỉ của đức Hoàng đế thì toán quân Nam Chinh hãy đóng trại
Ở ngoài thành
đêm ấy chờ sáng hôm sau hãy kéo vào thành để Quân vương còn
Ngự lãm.
Công Uẩn tiếp chiếu liền xuống lệnh đồn binh và cho phép sĩ tốt mở
tiệc để
thụ ân vũ lộ.
Còn chàng thì vào trướng tiếp Vương sứ Ngô Tử An.
Binh lính đóng bạt ngàn trên mấy cánh đồng lớn. Các doanh trại,
trong giây
phút, hiện ra như bát úp.
Đình liệu bắt đầu cháy như sao sa. Mấy nghìn chiến sĩ, sau những
buổi nằm
sương đập cát, tắm máy, gọi tên, đều cởi bỏ áo giáp, gác đồ binh
khí, cùng nhau
nâng chén rượu vua ban và ca khúc thái bình...
Công Uẩn ngồi uống rượu với Ngô Tử An đã được vài tuần. Chàng
đã phải
đáp những câu hỏi chán ngắt của Tử An về việc đánh dẹp Chiêm
Thành. Chàng
định xoay câu chuyện ra phía khác để thử dò la tin tức của Phạm
Thái sư cùng Bội
Ngọc.
Chùng đoán biết ý ấy, Vương sứ nhìn Công Uẩn khẽ mỉm cười đoạn
cầm bình
ngự tửu rót ra chiếc chén vàng mà hắn đem theo:
- Xin Tướng quân hãy cạn mấy chén rượu vua ban này. Thêm vào
ơn mưa
móc, bản chúc xin kính dâng nhời mừng Tướng quân đã quét thanh
cường khấu,
giữ vững bờ cõi giang sơn và làm cho mọi hời phải khiếp phục. Làm
trai Ở đời,
một khi đã lập nên công trạng hiể hách như thế, cũng nên bắt chước
như Tào
Mạnh Đức khi xưa mà ngâm câu đắc ý vậy.
Công Uẩn cười và tiếp lấy chén rượu.
Nhưng, khi chàng vừa uống khỏi cổ họng, Công Uẩn ngạc nhiên thấy
khác.

Một cảm giác không thường theo máu chạy khắp thân thể chàng khiến cho tứ chi chàng rời rã, cặp mắt chàng mờ đi, đầu chàng như có ai vừa úp lên cả một cái cối bằng thép nặng...

Công Uẩn giật mình, biết trúng mưu hại. Chàng gượng đứng lên và toan cất vắn Tử An nhưng, vụt cái chàng ngã dúi xuống đất như một bộ chiến bào rơi.

Tử An thét:

- Sĩ tốt đâu? Lý Tương công bị ngộ cảm rồi? ... Mau mau vục Ngải vào thành để bản chức đón quan Thái y điều trị.

Chớp mắt, một cái cẳng đã làm xong. Mấy tên thủ hạ của Tử An vội khiêng ngay Công Uẩn vào trong thành. Quân lính xôn xao lo sợ nhưng, không ngờ đó là mưu sâu của bạo chúa, chúng yên trí rằng chủ tướng chỉ bị cảm xoàng, quan Thái y cho một liều thuốc là khỏi.

Sự vui vẻ tưng bừng trở lại với đám chiến sĩ ồn ào. Vô tư lự, chúng cùng nhau cứ chén tạc chén thù suốt sáng trong khi chủ sủy của chúng đã bị vua Ngọa Triều hạ ngục .

Bạo chúa, xoa tay, cười hớn hở:

- Rồi Trẫm sẽ phanh thây mi để xem lá gan mi lớn chừng nào ? . . .

Cái hột mận

Hồi 13

công Uẩn mê man không biết là bao lâu. Khi chàng mở mắt nhìn, Công Uẩn chỉ thấy bóng tối dày đặc quanh mình. Chàng có cái cảm giác như bị rơi xuống một vực thẳm... Ô hay? Chàng mê hay tỉnh thế này? Quân lính của chàng đâu cả? Chàng đã về tới nước nhà hay còn Ở đất Chiêm Thành? Mà sao đầu chàng nặng thế này? Sao chân tay chàng rời rạc thế? Và sao cổ họng chàng khô như vậy? Vương vai; dụi mắt; Công Uẩn cố nhìn... Mù mịt? Chàng cố lắng tai nghe... Im lặng ? . . . Chàng thử gọi . . . Chẳng ai thưa a ? . . . - Ngô Tử An ? . . . À ? B ạo chúa. . . b ày mưu khao quân để . . . lừa ta ? . . . Thôi, ta hiểu rồi? Đây hẳn là một gian trong nhà linh ngữ? ... Ta là thằng tù chỉ còn đợi chết? Cái ý tưởng là một tử tù của bạo chúa khiến Công Uẩn lạnh người. Không phải là chàng sợ chết nhưng vì chàng sức nghĩ đến cha con Phạm Thái sư, một khi chàng đã phải hạ ngục thì cha con Phạm Thái sư chắc cũng bị bắt giam và không chừng đã bị giết bị nhục rồi. Bội Ngọc, người yêu của chàng, đã bị nhục? Công Uẩn lòng lên với ý nghĩ ấy. Chàng đứng phắt dậy và sục sạo khắp gian phòng tối. Chàng chỉ vấp phải những vách đá xù xì ẩm lạnh? Chàng cuống cuống, tưởng chừng có thể phát điên lên được. Nhưng, chàng biết làm thế nào? Thất vọng đến cực điểm, Công Uẩn gặm lén đoạn dùng hết sức lung lay cánh cửa gỗ lim. Ngay lúc ấy, bên ngoài vụt có tiếng người khẽ nói:

- Lý Tướng quân ? . . . Nếu người đừng làm dữ và cho tôi được phép
trời người

lại thì tôi sẽ để người ra ngoài này.

Một ý định thoáng lóe ra trong tâm trí náo loạn của Công Uẩn. Chàng
nhận

lời Tức khắc cửa ngục hé mở, một tên nội giám lên vào...

Công Uẩn liếc nhìn qua tấm cửa lim hé mở: hàng trăm mũi giáo lập
lòe dưới

ánh ngọn đèn lồng, đều trở thẳng vào cửa ngục.

- Bây đem ta đi hành hình?

- Không phải thế.

- Vậy bây trời ta làm gì?

- Để dẫn Tướng quân ra ngoài vì có người đang chờ Tướng quân để
nói một

câu chuyện quan hệ.

Công Uẩn ngạc nhiên quá. Chàng cố đoán mà không thể nào hiểu
được. Trong

khi ấy tên nội giám đã cùm chặt hai cổ tay chàng lại. ánh đèn lồng vụt
tắt. Nội

giám dẫn chàng đi...

Đêm ấy, trăng tuy vắng mà nền trời quang đãng, sao mọc từng vùng.

Cảnh vật

trên mặt đất lờ mờ, bí mật. Giun dế xôn xao trong cái tĩnh mịch sâu
thăm thẳm...

Theo tên nội giám, Công Uẩn đi trên những lối quanh co đầy những
bóng cây

rậm. Cả hai người cùng nín lặng. Công Uẩn nghĩ ngợi lung lăm.

Chàng thấy tính

mệnh chàng, lúc ấy, đương phủ trong một cái màn bí mật ghê rợn...

Bỗng, nội giám khẽ ra hiệu cho Công Uẩn bước lên thêm đá một toà
cung

điện. Hắn gõ nhẹ vào cánh cửa son mấy cái đoạn kính cẩn lắng tai
chờ nghe. Chỉ

giây phút, cửa cung hé mở; tên nội giám ấn Công Uẩn vào trong
đoạn hần khép

ghịt cửa lại...

Choáng váng như người vừa ra khỏi hang sâu chợt thấy ánh mặt
trời, Công

Uẩn đứng ngậy ra có đến mấy phút trong gian phòng ẩm áp, thơm
tho và sáng rực.

Chàng chớp mắt luôn luôn, chưa kịp nhìn nhận gì cả.
Mãi sau chàng mới thấy Dương hậu, ngã mình trên một chiếc ghế dài, nhìn chàng với một nụ cười lẳng lơ và giễu cợt...
Dưới hai ngọn sáp vàng linh động, Dương hậu hiện ra trước mắt Công Uẩn như một pho tượng của Dục tình say đắm: Nàng ngã đầu xuống lưng ghế, gối lên búi tóc xô lệch như một chiếc gối mềm thơm. Cặp mắt nàng long lanh nhìn một cách khêu gợi. Trên làn môi đầy thắm, đứng sững một nụ cười. Nàng chỉ mặc một cái áo lụa mỏng hở hai cánh tay và cái ngực nõn nà. Cặp đùi nàng tròn trĩnh vắt chéo lên nhau, hiện rõ dưới những nếp xiêm là. Nàng khẽ rung đùi khiến bàn chân xinh xắn, gót đỏ như son, lúc ẩn lúc hiện như nhịp theo những thồn thức sôi nổi trong lòng . . .
Hai người nhìn nhau...
Dương hậu bỗng cất giọng uể oải:
- Thị nữ đâu, nhắc cấm đồn mời Tướng quân ngồi?
Yên lặng.
hậu khẽ gắt:
- Những quân này láo thức? Chúng nó lẩn đâu mất cả!
Vừa nói, Hậu vừa trở chiếc đôn bọc gấm đặt cạnh chỗ nàng ngồi:
- Tướng quân tạm ngồi xuống đây vậy.
Công Uẩn từ nãy vẫn đứng im, lúc ấy, tự nhiên chàng làm theo ý nàng như một cái máy.
- Thế nào? Phong cảnh mà nhất là bọn vũ nữ Chiêm Thành hẳn đẹp mắt
Tướng quân lẩm bẩm nghĩ?
- Mà ta cũng không dám trách Tướng quân: người, dù là một bậc danh tướng nữa, bao giờ cũng vẫn là... người...
- Tàu Hoàng...
Dương hậu không để cho Công Uẩn kịp nói, nàng đặt vội bàn tay thơm tho lên miệng Công Uẩn.

- Những lối xưng hô phức tạp ấy là để dùng Ở chỗ đông người kia. Ở đây, chỉ có Chúng ta. . . Chàng hà tất phải giữ lễ quá như thế ? . . .

Sự đụng chạm êm ái ấy khiến Công Uẩn rung mình. Tuy thế, chàng cũng nói:

- Tâu Hoàng hậu, dù Ở đâu chẳng nữa, hạ thần cũng không quên cái thể thống quân thần?

Sự thẹn thùng nhuộm hai gò má Dương hậu một sắc hoa đào. Nàng khẽ cau lông mày hỏi Công Uẩn:

- Tướng quân không bao giờ quên thể thống quân thần nhưng liệu để Ngài có nhớ tình tôi chúa không? Tôi dám quyết rằng không.

Chứng cứ: Phạm Thái sư, nhạc phụ của Tướng quân, vừa bị đức Hoàng đế truyền lệnh quăng vào chuồng hổ . . .

Công Uẩn đứng phất dậy; mặt chàng nguội như tro.

- Phạm Thái sư đã bị giết rồi?...

Dương hậu thở dài:

- Phải, Thái sư đã bị hùm xé xác rồi. Không những thế, Bội Ngọc lại cũng vừa bị bắt.

Công Uẩn ngã ngồi xuống ghế.

Một tia lửa ghen hờn thoáng qua trong cặp mắt Dương hậu... Nhưng nàng lại tươi ngay và nói bằng giọng trách móc:

- Tướng quân chung tình quá nhỉ?

- Tâu Hoàng hậu, người đã bạc tình thì còn mặt mũi nào trông mảnh trăng thề?

Và lại

- Sao?

- Bội Ngọc tiểu thư là một người đáng được chung tình lắm?

Dương hậu giận đỏ mặt; nàng ngồi phất dậy, quắc mắt nhìn thẳng vào Công Uẩn:

- Chàng định nhục mạ ta?

- Tâu Hoàng hậu, kẻ hạ thần chỉ tâm thực nỗi lòng.

Dương hậu toan truyền lệnh cho nội giám lại đem giam Công Uẩn

xuống ngực
nhưng, không hiểu tại sao, giữa lúc cảm hôn chàng nhất, Hậu càng
yêu mến khao
khát chàng. Nhìn hai cổ tay Công Uẩn bị kẹp chặt trong lỗ chiếc cùm
hình chữ
nhật, nàng có cảm giác bùi ngùi đau đớn. Nàng thở dài, đoạn nói nửa
như với
mình nửa như với Công Uẩn:
- Đàn ông thực là giống đáng giận? HỌ bạc bẽo và mù cả? ...
Câu oán trách thành thực ấy khiến Công Uẩn như hồi hận tuy chàng
không có
điều gì đáng hối hận.
Dương hậu vẫn lẩm bẩm nói tiếp:
- Ta yêu chàng, đã khổ sở vì chàng, đã liều chết để cứu chàng và
hơn nữa, sẽ
còn muốn cứu chàng một lần thứ hai, cứu cả người chàng yêu, kẻ
tình địch ghê
gớm của ta. Đáp lại sự tận tâm ấy, chàng đã thờ ơ, đã hất hủi, đã
4nhục mạ ta như
đối với một con đàn bà mặt hạng ? . . .
- Tâu Hoàng hậu, nếu mặt tướng đã vô tình phạm thượng, cúi xin
Hoàng hậu
th a thứ cho . . .
Giọng thiết tha, Dương hậu đứng sát lại bên mình Công Uẩn:
- Tha thứ cho chàng?... Trời ơi? Chàng nói lạ? CÓ chăng chàng tha
cho thiếp
và đừng b ất thiếp phải đau khổ vì chàng nữa ? . . .
Trong khi Dương hậu nói, hai giọt nước dần dần đọng lại trong khóe
mắt nàng
đoạn từ từ lăn xuống hai gò má đỏ hây hây... Hơi thở của nàng dồn
dập thoảng lên
mặt Công Uẩn như một thứ hương ngát say sưa...
Công Uẩn hơi ngượng, lùi lại phía sau một bước. Dương hậu lắng lơ
tiến lên
một bước và êm ái cầm lấy tay chàng.
- Khốn nạn, hai bàn tay đã từng chống đỡ cả một chiếc Ngai vàng
mà giờ phải
cùm kẹp đến thâm tím lại... Chàng đưa thiếp mở cùm cho nào.
Vừa nói, Dương hậu vừa kéo sát Công Uẩn vào lòng. Nàng nhìn
thẳng vào

mắt chàng:

- Công Uẩn?... Thiếp yêu chàng lắm. Mỗi tình yêu ấy, phỏng chàng có thấu

cho?... Thiếp không đành lòng thấy chàng phải chết mà, cứ theo ý định của Ngọa

Triều Hoàng đế, chàng thế nào cũng chết. Thiếp muốn cứu tính mệnh chàng.

Thiếp sẽ vui lòng cứu tính mệnh người yêu của chàng. Đáp lại, chàng chỉ cần ban

cho thiếp một chút tình, một nhời âu yếm mà thiếp bấy lâu vẫn ước ao khao khát

như ruộng nề chờ mưa. . .

Công Uẩn xúc động quá: trước tình yêu khẩn thiết và những lời van xin thành

thực của bà Chúa si tình, chàng cảm thấy xót thương khôn tả. Nếu lòng chưa bận

vì Bội Ngọc. Chàng có thể hy sinh cả cuộc đời chàng cho người đàn bà mà ch2ng

vẫn coi hầu như một con yêu tinh ấy. Là vì, con yêu tinh ấy đã yêu, đã khiến lòng

tự ái của người đàn ông Ở chàng được thỏa mãn... chàng phân vân quá: yêu Dương

hậu, chàng tin rằng không thể nào yêu được nữa. Lòng chàng đã hoàn toàn thuộc

về Bội Ngọc rồi. Mà từ chối nàng... CÓ lẽ Bội Ngọc sẽ không thoát chết được bởi

lẽ chính thân chàng cũng khó lòng thoát chết. Nhưng chàng có nên vì thế mà, đánh

lừa một người đàn bà chẳng? Chàng có nên đánh lừa Dương hậu, đang sẵn lòng vì

chàng mà phạm vào bất cứ một sự rò dại nào chẳng?

Công Uẩn thấy rõ rằng chàng không có can đảm làm việc ấy.

Chàng thờ dãi, chẳng biết đáp lời Dương hậu thế nào...

Riêng phần nàng, làm tưởng Công Uẩn đã sắp thuận tình, lại càng trở nên tha

thiết Nàng ngả sát vào mình Công Uẩn. Cả tám thân mềm mại rung động của

nàng, lúc ấy, trở nên như một nhời hứa hẹn. Công Uẩn rùng mình, ngây ngất.

Chàng từ từ cúi đầu, từ từ nhắm mắt, cố tránh sự cám dỗ mà chàng

biết không thể
sao tránh được... Nhưng, cùng một lúc chàng cúi đầu nhìn xuống,
Dương hậu cũng
ngửa mặt trông lên... Hai mặt thành giáp nhau; bốn tia mắt thành pha
lẫn vào nhau,
đắm đuối. Dương hậu mỉm cười; cặp môi tươi sáng của nàng khẽ
mấp máy một
cách khêu gợi...
Bỗng Công Uẩn nhũn người: Chàng cảm thấy hai cánh tay, mềm
như hai khúc
rắn, êm ái rít chặt lấy mình chàng . . .
- Lý lang quân? ... Từ lâu, thiếp khổ sở vì chàng... từ lâu thiếp chỉ
sống với cái
hy vọng rồi đại là được chết Ở trong cánh tay chàng...
Thế là xong? ... Công Uẩn chỉ cưỡng được tới lúc ấy... Chàng đắm
say đặt môi
lên nụ cười thơm ngát... Hai tấm linh hồn như tiêu tan trong một giây
phút điên
cuồng. Dương hậu từ từ nhắm mắt lại, tình yêu ích kỷ muốn cho
ngoại vật nhòa
đi

Cái hột mận

Hồi 14

Ném chua cay tẩm lòng mới tỏ,
Chua cay này há có vì ai!...
Vì chàng, lệ thiếp rỏ đôi,
vì chàng, thân thiếp lẻ loi một bề.
Nguyễn Thị Diễm

Sư cụ chùa Tiêu Sơn phải bắt lúc buổi sớm hôm mồng ba tháng tư
thì chiếu
hôm mồng năm, Bội Ngọc, trốn vào một ngọn tháp cổ, lại cũng phải
bọn Đình Thọ
tìm thấy.
Biết rằng chẳng thể nào thoát khỏi tay bạo chúa, thiếu nữ quyết định
sẽ giữ gìn

danh dự cho tới cùng. Con gái Phạm Cự Lượng Tướng công có một trái tim cân
quắc; tuy giàu tình cảm mà không hèn. Nàng nhất định bảo toàn tiết
tháo vì nàng
coi đó là cái cử động duy nhất để tỏ tình yêu đối với Lý Công Uẩn.
Và lại, dù sao mặc dầu, nàng vẫn thấy Ở trong cùng đáy tâm khảm
nàng một
tin cây lạ lòng, bí mật. Nàng không hy vọng gì sẽ thoát tay bạo chúa
mà, thực ra,
nàng vẫn tin một cách mơ hồ rằng trong bước đường cùng, thể nào
cũng xảy ra
một việc phi thường nó làm cho nàng được gặp mặt tình lang.
Nhờ vì tấm lòng tin lạ lòng ấy và nàng đã có chủ định nên lúc Đinh
Thọ đưa
nàng ra xe để cùng hấn lên đường về Kinh. Bội Ngọc bình tĩnh lắm.
Nàng giữ riết
lấy con dao găm chuôi vàng, mà khi tiến nàng ra cửa. Phạm Thái sư
đã đưa cho
nàng như có dặn ngầm con dù sao cũng đừng để nhục đến gia
thanh.
Bốn con ngựa chiến, bị thúc giục, co vó phóng như bay; bánh xe lăn
như gió
lốc; các mảnh đồng kêu vang lên; trục xe nảy lửa... Hai bên dọc
đường, phong
cảnh nổi nahu chạy giạt lại phía sau, dưới cặp mắt thờ ơ của Bội
Ngọc.
Ngay ra như pho tượng, thiếu nữ không nghe thấy gì nữa. Là vì cái ý
định
đương đầu với bạo chúa đã trở nên một sức ám thị mạnh đến nỗi cả
tâm hồn nàng,
lúc ấy, tựa hồ chỉ sống vì nó mà thôi.
Nàng cứ âm thầm với ý định trong khi đoàn ngựa chiến cứ từng trạm
một hay
đổi nhau đem tin đặc thắng về Kinh. Từ lúc Ở Kinh Bắc ra đi tới lúc
xe vượt đèo
kiều vào Tử Cấm thành, Bội Ngọc cũng chẳng nhớ rõ là đã trải qua
mấy ngày nữa.
Không ăn, không ngủ, nàng tuy đã mệt nhoài thân thể mà tâm hồn
nàng, trái lại
khang kiện hăng hái vô cùng.

Lúc ấy, chừng cuối canh tư nhưng vua Ngọa Triều vẫn còn thức và đang đọc am.
 vừa thấy Đinh Thợ giải Bội Ngọc lên thềm, bạo chúa đã đứng phắt dậy. Nổi
 mừng vô hạn và đột ngột khiến nhà vua không nói được câu gì. Ngài chỉ giương
 mắt nhìn như muốn ăn tươi ngay con người ngọc đã khiến Ngài bấy lâu mơ tưởng
 khát khao. Cứ trông sắc mặt Ngài biến đổi dữ dội dữ biết trong cõi lòng bạo chúa,
 sự sôi nổi mạnh là chừng nào.
 Vua Ngọa Triều nhìn Bội Ngọc. Kiêu hãnh, nàng cũng trợn mắt nhìn vua. Bốn
 làn nhõn quang như một cặp song kiếm của hai võ sĩ đương nhau... Vua Ngọa Triều bị thua trước. Ngài mỉm cười và trở một chiếc cảm
 đôn:
 - Mời ái khanh ngồi. Dọc đường, kẻ thủ hạ có điều chi vô lễ, mong ái khanh
 cũng đừng chấp. Trẫm mong nhớ ái khanh quá nên phải triệu ái khanh bằng cách
 hơi đường đột này. Trẫm thực tình ân hận không biết chừng nào. Bội Ngọc đỏ bừng sắc mặt; hai mắt nàng sáng quắc lên như lửa... Sự giận
 hờn cực điểm khiến nàng, lúc ấy, càng đẹp như thần tiên đến nỗi vua Ngọa Triều,
 ngây ngất, nhìn nàng cơ hồ không nghe tiếng nàng quát:
 - Hôn quân? Bạo chúa? ... Dâm tặc? Nhà ngươi tưởng có thể khuất phục, dưới
 dục vọng đê hèn của nhà ngươi, con gái Phạm Cự Lượng Tướng công, vị hôn thê
 của vị cái thế anh hùng Lý Công Uẩn đó chăng?
 Rồi nàng bật tiếng cười ngạo nghễ:
 - Nhảm rồi ? Hôn quân nhảm to rồi ? ...
 Ngọa Triều Hoàng đế luống cuống:
 - Trẫm yêu ái khanh? Tình yêu bao giờ cũng hay dung thứ.
 - Không? Tình yêu là một mối tình thần thánh, cao khiết; nhà ngươi đã làm
 bẩn nó như bùn nhơ làm vậy một tấm là.
 Bạo chúa thở dài:

- Từ khi thấy ngọc nhan, Trẫm bắt đầu biết có tình yêu? ... Trẫm đã hiểu thế nào là yêu rồi.
Vừa nói, vua Ngọa Triều vừa tiến sát lại bên mình Bội Ngọc và toan nắm lấy tay nàng, nhưng, tựa hồ bị bỏng, thiếu nữ nhảy sang một bên, tay phải luồn vào ngực áo, tấm ngực phập phồng như mặt biển sắp nổi cơn dông, rút phăng lưỡi dao găm sáng quắc và thét to lên rằng:
- Liệu hồn ngươi, hỡi bạo chúa? Lưỡi dao này sắc như nước và có tẩm thuốc độc Chỉ hơi lướt da chảy máu, nó đủ khiến kẻ nào phạm tới ta phải chết ngay tức khắc Một bước nữa, nhà ngươi chỉ tiến thêm một bước nữa thôi thì rồi nhà ngươi chớ trách? Ta sẽ giết ngươi như một loài vật nhơ bẩn rồi ta sẽ liêu mạng sau.
Vua Ngọa Triều gào lên như con hổ. Ngài muốn nhảy sấn lại mà vồ lấy Bội Ngọc nhưng nàng dữ tợn quá, quyết liệt quá, khiến cho dưới cặp mắt long lanh của nàng, sự hăng hái của hôn quân như mớ lửa rơm bị tưới nước.
- Được lắm? Mi liệu chết cùng ta như thế kẻ cũng gan góc lắm. Mà, càng thế, sự ham muốn của ta càng thêm to. Xưa nay, những kẻ hèn như sâu kiến, ta đã chán rồi
Vua quay về Ngự toạ và truyền bọn quan hầu rót rượu. Bọn nay run như một đám sậy bị gió lướt qua. Thực là một cảnh tượng không ngờ. Từ khi Long Đĩnh lên làm vua, chúng chưa từng bao giờ thấy ai dám ngẩng đầu trước cái oai sấm sét của bạo chúa. Thế mà nay, cha con Thái sư họ Phạm đã cả gan sỉ mạ hôn quân, không biết sợ chết là gì? Phạm Thái sư, một bậc lão tướng trải bao phen chiến trận, đã đánh coi thường sự sống. Chứ như Bội Ngọc, một thiếu nữ ngây thơ kiêu diễm,

mà cũng dám gan góc như vậy ư? Không tránh phương ngôn đã nói:
"Con nhà
tông chẳng giống lông cũng giống cánh", thực không sai.
Nghĩ vậy, bọn thị vệ ngằm lấy làm sung sướng. Chúng coi cái cử
động của
Bội Ngọc tiểu thư là sự biểu lộ của không biết bao nhiêu oan khuất,
bao nhiêu hận
sầu, ai oán. Chúng hả hê thấy oai quyền bạo chúa bị lung lay và,
cũng như bọn dân
chúng kéo đi chào đón Lý Công Uẩn, chúng cũng lơ mơ ao ước một
sự đổi thay,
một cuộc cải cách nó đem lại cho tất cả một kỷ nguyên đầy hạnh
phúc.
Sau khi đã uống mấy chén rượu, vua Ngọa Triều hình như cũng
nguôi nguôi.
Bạo chúa nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ hồi lâu đoạn khẽ hỏi nàng:
- ái khanh có sao cưỡng ý muốn của ta? Người đàn bà nào Ở vào
địa vị ái
khanh mà lại chẳng lấy làm đắc chí?
- Nhà vua chỉ quen với những con đàn bà khốn nạn. Nhà vua chắc
chưa bao
giờ hiểu rõ rằng một người như ta, đối với kẻ lạm quyền ỷ thế, ta
khinh ghét tới
bực nào ?
Vua Ngọa Triều giận sùi bọt mép nhưng vẫn không thể nào trừng
phạt nổi cái
miệng tươi như hoa, mặc dầu cái miện gầy nhục mạ mình.
Mỉm cười, vua nói tiếp, giọng gần như van nài:
- ái khanh, Trầm yêu ái khanh lắm. Từ hôm, trên mặt sông Nhô
Quan, ái
khanh thoáng hiện trước mắt Trầm, một mối tình lạ bắt đầu phát
minh trong lòng
Trầm, nung nấu vô cùng. Trầm bắt đầu hiểu rằng Trầm còn thiếu
thốn nhiều lắm.
Mãi đến ngày ấy, cái ngày mà Trầm gặp ái khanh, Trầm sống lẻ loi
với cái oai
quyền vô thượng, giữa những cái bóng tự nhận là mỹ nhân mà thực
ra chỉ là hạng
bồ nhên. Sau các cuộc viễn chinh, Trầm đắc thắng trở về thường
đem theo bao

nhiều gái đã nổi tiếng là đẹp: Trầm ném ụ, chúnq vào một đống như
đống hoa giấy
không hương vị gì. Trầm lấy làm chán nản quá. Lắm lúc ngồi trên
Ngai vàng,
Trầm cảm thấy cuộc đời Trầm suônq nhạt chẳng khác chi cuộc đời
của một pho
bụt mốc trong xó chùa hoang. Kịp đến khi Trầm gặp ái khanh... Như
một tia chớp
lóe ra trong đêm tối, một mối tình lạ lùng bỗng phát sinh trong tâm
Trầm. Trầm
biết rằng ngoài Trầm ra, trên thế gian còn có một người có phép đủ
khiến Trầm
vui hay buồn, sướng hay khổ được. Trước kia, Trầm là một ông
Hoàng đế, một
đấng Chí tôn, một vị thần thiêng bất khả xâm phạm. Ngày nay, ái
khanh đã biến
Trầm thành một người, một người như hết thảy mọi người...
Thực chưa bao giờ bạo chúa nói dài đến thế. Bình nhật, chỉ một cá
liếc mắt,
chỉ một cái vẫy tay là đủ cho vua tỏ ý mình. Bội Ngọc lắng nghe vua
nói nhưng
không những nàng không cảm động mà còn thêm tức giận là khác
nữa. Nàng có
cái cảm giác như mó phải một con bọ hung.
Thấy lời khẩn cầu của mình vô hiệu, Ngọa Triều không thể kiên nhẫn
được
nữa. Bản tính nhà vua lại thức giấc:
- ái khanh mà cứ trái mệnh Trầm thì Trầm sẽ truyền lệnh lấy sắt đở gí
vào cặp
mắt đã khiến Trầm phải xiêu lòng.
Bội Ngọc giờ dao nói:
- Hình khổ ấy thi hành thế nào được với ta? Con dao này đây nó sẽ
giải thoát
ta khỏi tay ngươi.
- Khốn nạn? Ngươi ỷ cái thế lực của ngươi?
- Nhưng Trầm sẽ xéo nát ngươi như xéo một con giun đất.
- Ta thách ngươi đấy? Lang quân ta sẽ báo thù cho ta!
Câu ấy là một tia lửa châm vào một thùng thuốc súng.
Vua Ngọa Triều, điên cuồng vì tức giận, hét to:
- Dao phủ?

Một tên lính nhảy lên thềm.
Quật cổ con yêu tinh này xuống cho Trầm.
Võ sĩ xông lại phía Bội Ngọc. Nàng bình tĩnh hoa đao lên chém.
Nhưng,
chẳng khác một làn chớp, võ sĩ đã quét chân một cái khiến Bội Ngọc ngã lăn ra.
Hắn nhảy lại, nắm chặt lấy cổ tay nàng và bóp thật mạnh. Bội Ngọc rên một tiếng,
bỏ rơi con dao sắc xuống thềm.
Vua Ngọa Triều rít lên:
- Lột trần nó ra đem tuốt nửa? ...

Cái hột mận

Hồi 15

Cáo kinh trước giã bầu trời,
Doanh ngân rửa mác, non đoài treo cung,
Khải ca lừng lẫy phu công.
Đã ngoài nanh vuốt lại trong cột giường,
Giơ đuốc ngọc, đặt âu vàng,
Cối bờ mở rộng, mối dương dựng nên.
Phan Trần

Mấy nghìn chiến sĩ nhao nhao lên vì cái tin Lý Công Uẩn bị hạ ngục. Đối với chủ tướng, các sĩ tốt đều sẵn một cảm tình thiết con như đối với cha nên sự lạm quyền của bạo chúa không được chúng coi là chánh đáng. Mọi người đều nổi giận, bàn tán kịch liệt về sự bất công và bạc bẽo của vua Lê Ngọa Triều. Họ không chịu được cái chính sự tàn ác nữa. Họ muốn sống dưới một ông vua khoan dung, đức độ và công bằng hơn. Giữa khi ấy, giữa khi lòng người đang sôi nổi, đang sẵn sàng làm những việc bạo động, một viên đại tướng, Đào Cam Mộc, bỗng phi ngựa lại trước đám quân hùng hổ, bắt loa gọi chúng mà dụ rằng:
- Hỡi các anh hùng, dũng sĩ? Các người hãy lắng nghe ta bảo đây: "Trời đất Ở với muôn vật, tuy có lúc sấm sét, giận dữ mà vẫn hàm có đức hiếu sinh, cha mẹ Ở với các con, tuy có lúc roi vọt quở mắng song vẫn ngụ ý dạy dỗ. ấy thế là Lê bạo chúa, từ khi giết anh là Lê Trung Tôn, cướp lấy ngôi báu đến giờ, đã tỏ ra không có một chút lòng hiếu sinh, một chút tình thương xót nào đối với trăm họ con dân cả. Bạo chúa càng ngày càng hoang dâm, độc ác, coi

quyền vua như
một thứ khí gió để giết người, coi trăm họ như cừu địch. Những
người họ Lý tội gì
mà phải thân chìm đáy nước? Thái sư Phạm Cự Lượng tội gì mà
phải mất hổ
phanh thầy? Lại chủ tướng các người, Lý Công Uẩn Tướng quân,
một bậc trí,
nhân, dũng kiêm toàn, hỏi có tội gì mà phải hạ ngục? Chẳng qua hôn
quân ghen
hiền ghét giỏi, bạc nghĩa vong ân tệ hơn Kiệt, Trụ đó mà thôi. Chủ
tướng các
người; công đức trùm cả trời đất mà còn bị bắt giam các người liệu
rồi ra có thể
yên sống mà vui hưởng hạnh phúc với cha mẹ vợ con các người
được không? Ta
nghĩ lo cho các người vô cùng. Ấy chính vì lo cho các người nên hôm
nay ta muốn
nói với các người một nhời:
"Vương giả không ai cao bằng Châu Văn; bá giả không ai cao bằng
Tề Hoàn
đều phải là những bậc chân nhân cả. Cầm vận mệnh của trăm họ,
nếu không có
bậc Đế vương minh chính thì kẻ hiền lương làm thế nào tiến thân
được?
"Ngọa Triều đã ác nghiệt bắt lương như thế, chỉ bằng người cùng ta
đạp phẳng
hắn xuống rồi chọn người tốt lên thay.
"Người có đức độ siêu nhân lại có tài năng quán chúng ấy, ta xem
không còn
ai bằng chủ tướng các người nữa. Các người đợi gì không làm việc
phế lập? Làm
thế, các người có phải là loạn thần tặc tử đâu? Trái lại, các người
biết thuận ý trời
chẳng đã rõ rệt muốn diệt Lê, phù Lý đó sao?
"Các người nên cùng ta vào thẳng cấm cung, đạp đổ bạo chúa, tôn
Lý Tương
quân lên ngôi, mục đích để cứu lấy ta, lấy các người, cứu lấy hết
thầy trăm họ khỏi
cái tình cảnh nước sôi lửa bỏng từ trước đến giờ. Tiến lên hỡi các
anh hùng nghĩa

sĩ ?

Một tiếng reo vang trời chuyển đất, tiếp tiếng gọi của Tướng quân
Đào Cam

Mộc. Đoàn chiến sĩ, như lớp sóng cồn, tức khắc ủa nhau kéo thẳng
về phía Ngọ

Môn lâu. Dân gian cũng nhất tề hưởng ứng. Mặt đường làm lên một
cơn lốc bụi,

trong đó gươm đao lấp lánh như muôn nghìn tia chớp. Thực là một
cái bể. Một cái

bể phẳng uất tới cực điểm, dâng lên, xô tới, ngập lụt Tử Cấm thành.

Đứng trên vọng lâu, viên Cửu Môn Đề đốc trông thấy vậy, hiểu ngay
rằng

trước sự công phẫn của cả một dân tộc mạnh hơn bão táp, nếu ai
dám kháng cự,

người ấy sẽ nguy ngay. Bởi vậy, quan lớn vội mở toang cánh cửa
Ngọ Môn cho

cái thác cách mệnh chảy ủa vào...

Hoàng thành vang lên những tiếng sát phạt. Những bức tường đá
ong rêu mốc

vẫn gan lì cùng tuế nguyệt, lúc ấy, phải rùng mình.

Loạn quân kéo thẳng về phía nhà linh ngữ. HỌ phá cửa lim, mời Lý
Công Uẩn

ra.

Thoạt thấy chàng, muôn trái tim cùng như nhảy lên, muôn cái miệng
cùng há

ra, một tiếng tung hô Vạn Tuế vang ầm như sấm dậy.

HỌ phù Lý Công Uẩn tiếng vào cấm cung nhất định bắt cho được
Ngọa Triều

để trị tội

Tiểu thư Bội Ngọc, trần truồng như một pho tượng bằng cẩm thạch,
lúc ấy đã

bị trói riết vào một bó nứa tươi đập dập dựng đứng giữa sân rồng.

Đao phủ cầm

một đầu sợi dây cảo buộc vòng từ ngang lưng Bội Ngọc và chì còn
chờ lệnh vua

truyền...

Ngọa Triều Hoàng đế nhìn thiếu nữ bằng tất cả sự đắc thắng của
một tâm hồn

độc địa. Ngài thưởng thức một cách say sưa nỗi khủng khiếp của
nàng và của

những kẻ tả hữu đang run cầm cập. Phải, chỉ còn một cái lờ mắt hoặc một cái vẩy tay nữa là cả một tấm thân tuyết đông ngọc đúc kia sẽ biến thành cái giả bùng nhùng
nhùng đẫm máu, sự hỗn xược của Bội Ngọc sẽ bị trừng phạt bằng thứ cực hình ghê gớm nhất; cái oai quyền bị xúc phạm của nhà vua lại một lần nữa sẽ được rửa sạch bằng máu đào...
Bỗng, vua Ngọa Triều biến sắc, lắng tai nghe, những kẻ tả hữu cũng bồi hồi nín thở. . .
Một tiếng vang động từ xa vẳng lại, như cả một trận phong ba, và chỉ trong nháy mắt đã kéo tới phía ngoài cung cấm làm cho lầu ngọc thêm son rung chuyển . . .
Đứng phắt dậy, bạo chúa nói:
- VỖ sĩ đâu, ra xem cái gì như động đất vậy?
Tên đao phủ buông đầu sợi dây, vừa chạy tới cửa vườn Ngự uyển thì một mũi lao đã cắm phập ngay vào ngực hắn. Đao phủ ngã lăn xuống đất, giãy như đĩa phải
vội Cùng lúc ấy, Lý Công Uẩn hiện ra, theo sau là một đoàn tướng sĩ, hung tợn như hùm.
Mặt trắng nhợt, Bạo chúa vội tuốt thanh bảo kiếm, chờ.
Giết xong đao phủ thủ, Lý Công Uẩn nhảy vọt lại gần bên bó nứa và cắt đứt dây thừng trói Bội Ngọc đoạn giật một lá cờ đại phủ cho nàng. Bội Ngọc lúc ấy ngất đi, không biết gì nữa. Công Uẩn đã bế nàng bước lên thềm cung cấm.
Vua Ngọa Triều thét:
- Nghịch tặc? Bầy dám tự tiện đột nhập cung vi, không sợ mất đầu hay sao?
Công Uẩn cười nhạt:
- Hôn quân chết đến nơi rồi mà còn chưa biết thân?
- à, Lý tặc thần giỏi nhỉ, người định thoán nghịch hay sao?
- Ta vào đây để báo oán cho Phạm Tướng quốc, để rửa nhục hiền

thê ta và để
 phục thù cho những kẻ đã bị chết oan uổng về tay mày.
 Ngọa Triều nghiêng răng sùi bọt mép và hoa gươm nhảy lại chém Lý Công
 Uẩn. Đào Cam Mộc nhanh mắt đá một cái vào ngang sườn Bạo
 chúa rồi tiện tay
 giật lấy thanh bảo kiếm Long Tuyền. Bạo chúa ngã ngay xuống trước
 Ngự tọa.
 Đào Cam Mộc dận một chân lên ngực bạo chúa đoạn phóng mạnh
 lưỡi gươm...
 Tướng quân vừa chùi thanh gươm vào chiếc áo vàng của vua mặc
 vừa nói qua một
 tiếng cười gằn:
 - Đã bốn năm trời đằng đẳng, ta chờ đợi cái phút này...
 Trong khi sĩ tốt kéo vào đầy cung cấm, Công Uẩn đã êm ái đặt Bội
 Ngọc lên
 Ngai vàng. Thiếu nữ dần dần tỉnh... Nàng ngóc đầu, mở mắt đoạn
 khẽ kêu lên
 thành một tiếng. . .
 Công Uẩn vội hỏi:
 - Bội Ngọc? Nàng đã tỉnh hẳn chưa?...
 - Chàng . . . Chàng ? . . . Ồ ? . . . Lạy Trời đừng khiến cho việc này
 chỉ là một giấc
 mơ...
 - Không? Sự thực cả nàng hãy trông...
 - Lý lang quân? Thiếp có ngờ đâu còn được thấy chàng?...
 Vừa nói, Bội Ngọc vừa nắm chặt lấy tay Công Uẩn...
 - ĐÓ cũng là lòng Trời cả? Từ nay hai ta sẽ không còn sợ hãi gì
 nữa? Em hãy
 trông bạo chúa, hẳn chết rồi.
 Bội Ngọc ngồi nhồm dậy, giương to cặp mắt hãy còn hoẵng hốt nhìn
 thây chết
 của Hoàng đế Ngọa Triều.
 Binh sĩ thấy nàng đã tỉnh, vỗ tay hò reo:
 - Tiểu thư vạn tuế... Tâu Hoàng hậu vạn tuế? ...
 Giật mình, nàng ngẩng nhìn Công Uẩn. Chàng mỉm cười, khẽ nói:
 - Lê bạo chúa bị giết rồi; Triều đình vẫn võ cùng một lòng tôn tôi lên
 làm
 Hoàng đế, cho nên mới có lời reo mừng như vậy.
 Sắc mặt thiếu nữ bừng đỏ như cả một cánh phù dung. Nàng hơi có

về thẹn

thùng lúng túng vì các việc xảy ra đột ngột quá, nàng không thể sao không bờ ngỡ

được

Dân gian lúc này theo kịp đoàn binh sĩ đã kéo vào đầy cả vườn Ngự uyển. Hết

thầy lại tung hô:

- Vạn tuế ? Đấng Tân Quân vạn tuế Đấng Tân Quân mẫu vạn tuế ? .

. .

Bội Ngọc cảm động quá, gục vào lòng Công Uẩn, nước mắt chứa chan.

Chàng giơ tay ra hiệu. Mọi người đều im lặng.

Giọng nói sang sảng như tiếng chuông vàng, Công Uẩn bắt đầu hiểu dụ:

- Hỡi các hiền sĩ, đại phu, các văn thần, võ tướng cùng hết thầy trăm họ.

Ta nhờ các người, và cũng là ý Trời mà ngày nay được bước lên

Bảo tọa mưu

hạnh phúc cho sinh linh, cầm vận mệnh của cả nước, lòng ta mừng rỡ ngàn nào thì

lo ngại chừng ấy. Ta lo vì tự biết rằng sức một người khó lòng tròn vẹn được

những việc trọng đại thiên liêng mà, từ nay, ta phải đảm nhận. Ta cần có sự giúp

đỡ của tất cả mọi người. Vậy các hiền sĩ đại phu các văn thần võ tướng, các anh tài

trong thiên hạ, các người nên hết lòng phù tá Ngài vàng, mở ra cho nước Đại CỒ

Việt ta một thời Đại thái bình thịnh trị.

Quân chúng đồng thanh:

- Thiên tử vạn tuế? Đấng Minh quân sống muôn tuổi để mưu phúc cho trăm

họ , và để mưu sự hùng cường cho nước Đại CỒ Việt nghìn đời ? . .

.

Octobre 1936 - Septembre 1937

Lan Khai

HẾT

Nguồn: Doitynan.com
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA